

11.SAYI
AĞUSTOS 2025

bu sayıda

TEOMAN

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

ÖNER ADIYAMAN UMUT ÖREN ALEYNA KÖSELER ÖYKÜ KARADERİLİ SİNE'M

TEOMAN BÜLEND ÇOLAK ORÇUN SÜNEAR KAMUFLE BELİZ BELKİ BİRAZ MERTKAN ERKAN CEMİL HAŞİMİ DELİKLİ İLİŞKİLER ÖNDER ÖZGENÇ KAAN DEMİRÇELİK BAHAR ÜNLÜER
ERKAN HALİS SERHAN ACAR CENK ÜSTÜN AHMETCAN EBİL LU THE ETHEREAL ABDULLAH MEMİŞ ARDA AKBABA MÜGE BUKSUR NAZ ÖZKAN HALDUN YILMAZ SERDAR KAYIM GÜLİSTAN SİLİNSİN SEVİNÇ
YAŞAR TUĞBA TURAN NURİ BERKAN CANİBEY SEMİH DUMAN BİBLİOFİLA MELEK ZEHRA BALCI NUR BAHAİR YURTTAŞ MERT ŞİPAL EVGHENİ BATU SELİN HAMAMCIYAN ESRA DALAHMET EZGİ KARAKÖSE

içindekiler

- 1 İlk Yazı / **ÖNER ADIYAMAN**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış VIII / **UMUT ÖREN**
- 4 Kıyıda / **BÜLEND ÇOLAK**
- 6 İrfan Alış Anısına / **BELİZ - GÜLİSTAN SİLİNSİN**
- 10 Yitik / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 12 İstila / **@onetheace**
- 13 Karikatürler / **NURİ B. CANİBEY**
- 14 Yedi Uyuyan Güzel ve Çirkin Ördek Yavrusu / **TUĞBA TURAN**
- 16 Tamamlanmaya Çalışıyorum / **Basri Fırat Bayraktar a.k.a Kamufle**
- 18 Hayatın Döngüsüne Şahitlik: Kalbin Ve Ruhun Gücüyle Yeniden Doğum / **BİBLİOFİLA**
- 20 Anka Yeniden Doğmanın Hikayesi / **SEMİH DUMAN**
- 22 Röportaj / **TEOMAN**
- 26 Megafon Ne Arar La Sümer'de / **SERHAN ACAR**
- 28 Ufak Bir Hatırlatma / **KAAN DEMİRÇELİK**
- 32 K-Billy's Super Sounds of the 70's / **CENK ÜSTÜN**
- 36 İlkbahar Gibi Adam / **ARDA AKBABA**
- 40 Sessizliğin En Gür Hali / **CEMİL HAŞİMİ**
- 42 Doğmak Bir Terih Olsaydı / **HALDUN YILMAZ**
- 44 Sadece Küller Değil, Kökler de Büyür / **ABDULLAH MEMİŞ**
- 46 Nasıl Görünürsem Öyle Olsun / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 48 Kentleşme / **GAMZE NUR AYDIN**
- 49 Yangın ve Yeniden Doğum / **ÖNDER ÖZGENÇ**
- 50 Sus / **ORÇUN SÜNEAR (SATTAS)**
Kaç Kere Yeniden Doğdum / **LU THE ETHEREAL**
- 52 Şarkıların Hikayesi / **MERTKAN ERKAN**
- 53 Şarkıların Hikayesi / **BELKİ BİRAZ**
- 54 Nefes / **ERKAN HALİS**
- 55 Karikatür / **@delikli.iliskiler**
- 56 Doğmak İçin Ölmek mi Gerekir? / **MÜGE BUKSUR**
- 58 Naz ve Yaşamak / **NAZ ÖZKAN**
- 60 Merhaba Hey Yaşamak / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 62 Kan Gibi / **TALİHSİZLİK BAND & Sine'm**
- 63 Trip Diye Bir Şey Yok / **MERT ŞİPAL**
- 64 İllüstrasyonlar / **SERDAR KAYIM**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**
Editör: **ALEYNA KÖSELER, ÖYKÜ KARADERİLİ**
Dergi tasarımı, kapak, illüstrasyonlar: **ÖNER ADIYAMAN**
Arka kapak illüstrasyon: **SERDAR KAYIM**

ilk yazı

ÖNER ADIYAMAN

Baba oldum.

Birkaç sene önce oğul olma rolüm elimden alınmıştı.

Bir adamın etrafında heyecanlı heyecanlı dönüp bir şeyler anlatma isteği, ne güçlü, ne kadar eşsiz bir his(miş). Bir gün ansızın artık o heyecanı hissetmediğimi farkettim. İçimden sessizce uçup gitmişti.

Ünvanımı elimden aldın baba.

Şimdi ne biliyorsam anlatıyorum, henüz anlamasa da. Benzer bir heyecan yaşıyorum. O doğdu, ben yeniden doğdum. Biliyorum. Bu döngüsellik çok garip.

Hoş geldin oğlum.

Bak Umut abin de selam söylüyor. İlk yazıyı sana ayırma fikri de kendisine ait.

O yüzden 11. sayımızın konusu “doğum ve yeniden doğma”. Tamamen objektif bir şekilde karar verdik :)

Her doğuş çetin bir mücadelenin sonucu, tüm yeniden doğmalar da. Yani öyle olmalı. Adil bir mücadeleye kimse hayır demez, hayat uğruna mücadele edilecek şeylerle dolu.

Fakat, Türkiye’deyseniz bazen adil olmayan, garip “yeniden doğmalar” da oluyor. Gerçek diplomalı bu hayattan göçüp gidiyor; ya bir depremde ya bir otel yangınında ya bir sokak kavgasını ayırmak isterken kendisine denk gelen kör bir kurşunla ya da bunlardan daha karmaşık herhangi bir sebepten işte... Sonra kendi isteği, bilgisi, mücadelesi dışında “yeniden doğuyor”. Başka biri olarak.

Atanıyor. Amir oluyor. Memur oluyor. Müdür oluyor. Vekil oluyor.

Hayatımda gördüğüm en onursuz yeniden doğum.

Neyse; iyiliğe ve güzelliğe odaklanalım, konumuza dönelim. Biz de her sayıyla birlikte yeniden doğuyoruz. Doğmakla kalmıyor, büyüyoruz. İçimizde hiçbir şey kalmasın, paylaşılsın, daha da büyüsün, kocaman olsun istiyoruz. Her yeni sayı için yeni şarkılar yazıyoruz mesela, bize destek veren müzisyenlerle birlikte besteleyip, seslendiriyoruz. Sonrasında çizimler, animasyonlar yapıyoruz. Amacımız her geçen gün daha iyisini yapmak. Bu sayıdan itibaren şarkılarımız Youtube ve Spotify kanallarımızda olacak.

İyi dinlemeler, iyi okumalar, iyi seyirler.

Lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

8. Bölüm

Zamanda Atlamalar II: Selam olsun sana Sadri Alışık!

Karışık duyguların tam ortasında'yım. Hüzün, vücudumda baskın. Gözyaşlarım akıyor; güçlü durmam gerek. Durmaya çalıştığım, durduğumu sandığım yıllar... (2016-2017)

İş, ev ve okul arasında gidip geliyorum. Üniversitedeyim, ama üniversiteli gibi hissetmiyorum. Gültepe'den Büyükçekmece'ye uzanan bir yolum var. Bitmek bilmeyen, uzun bir yol. Genelde uyuyarak geçiyor metrobüs yolculukları. 2 saatlik mesafe, 37 durak. Üstelik metrobüse ulaşana kadar geçen 15 duraklık bir otobüs yolu; metrobüsten sonra da 45 dakikalık bir servis. Okul dediğin şey, yolun içinde bir yolculuk oluyor benim için.

İş kısmında sinemada makinistlik yapıyorum. Daha doğrusu büfede çalışıyorum, ama "makinist" demek daha havalı geliyor. Karanlık ve sıkıcı bir atmosferde, altı kişi çalışıyoruz. Dört müşteri geliyor. Kişi başı bir müşteri bile düşmüyor. Yeni açılmış bir sinema burası.

Tiyatro zamanları hariç, pek kalabalık olmuyor.

Evde ise büyük bir boşluk var. Uzun zamandır bir kişi eksikiz. Babam öleli iki buçuk yıl olmuş. Annem benim için her şeyi yapıyor, ben de onun için. İkimiz de çaktırmamaya çalışıyoruz. Dik duruyoruz. Bir şey yokmuş gibi. Bir şeylerin yolunda olmadığını ve bunun bize ağır geldiğini bilerek. Bu üç döngünün içine bir yenisini daha eklemek istiyorum. Benim gibi üşengeç biri için fazla tempolu olsa da... Yeni bir tempo eklemem gerektiğini hissediyorum. Çünkü düşünmek istemiyorum. Ve hayallerimi gerçekleştirmek istiyorum. En azından başlamak, bir adım atmak. Çocukken hep oyuncu olmak istemişimdir. Ferhan Şensoy'dan kavuğu almak, en büyük hayalimdi. Sadri Alışık, Levent Kırca, Müjdat Gezen, Şener Şen, Metin Akpınar, Yılmaz Gruda... Hepsi için "keşke sahneye birlikte çıkabilsek" dediğim ustalardı.

Peki ya şimdi ne yapacağım? Tam zamanlı çalışıyorum. Okula göre saatlerimi ayarlıyorlar. Sadece bir gün iznim var. Bir de akşam altıda çıktığım günler. İnternette araştırmaya başlıyorum. (Tiyatro kursları?) Uzun zamandır

Müjdat Gezen'in okulunda okumak istiyorum. Her yıl Molière'in Cimri oyununu açar, okurum: "Yakalayın! Hırsız var! Adam öldürüyorlar! Cankurtaran yok mu? Hak, adalet yok mu?!" Sonra biraz Cem Yılmaz taklidi yaparım: "Benim adım Arif. Seni var ya... piksel piksel yaparım he!" Ve sonra konuyu kapatırım. Ne sınava girerim, ne de bir adım atarım. Sınava girip kaybetmekten değil, kazanıp hayal ettiğim gibi çıkmamasından korkuyorum. Hayallerimin yıkılmasından. Çünkü beni ayakta tutan, dik durmamı sağlayan tek şey onlar. Hayallerim. Eğer yıkılırlarsa, ne yaparım? Ama yine de eğitim almak istiyorum. Ve Sadri Alışık Kültür Merkezi'ndeki hikâyem böyle başlıyor.

Sıcak bir gün, Beyoğlu'nda yürüyorum. Kulağımda Teoman, "Güzel bir gün ölmek için," diye fısıldıyor. Yapma Teoman! Zaten ortam gergin. Düşüncelerim karmaşık. Teoman ile zihnimde kavga ediyoruz yol boyunca. Sadri Alışık Kültür Merkezi'nin önünde kavgayı kaybedip kulaklığı kulağımdan çıkarıyorum. Yeşil fötr şapkamı düzeltip içeri adım atıyorum. Bu dünya için küçük, benim için büyük bir adım. Kapıdan girer girmez, Sadri Alışık posterini ile göz göze geliyorum. Selam olsun sana Sadri Alışık...

Fotoğraf: Ezgi Karaköse

kıyıda

BÜLEND ÇOLAK

*Oku Kaptan. Kaçırma bak...
Sağlı sollu oku; Baba Kamil,
Maria Puder, Emmi, Beluga,
Destina, Bozayı Tatilde,
Mercury, Hayat Kısa, Yuvasız
Martılar, Moby Dick, Kaju...
Ve bizimki; 'Kürek Mahkumu'.*

Bunların adını dua gibi her gün okuya saya çıkacaksın Kurbağalıdere'den Kaptan. Yoksa işimiz rast gitmez. Bu Maria Puder'den sonra gelen Emmi'ye hiç alışamadım Kaptan. Bana kendini harcamış Raif Bey'i hatırlatıyor. Senin de canını yine Yuvasız Martılar sıktı değil mi? Herkes kaderini kazımış teknesine... Dur! Şişem uğuldadı yine, rüzgar girdi içine, bir yudum çekmeden olmaz. Ohh! Hadi bakalım, vira bismillah...

Biz de Marmara'ya yazalım yazımızı Kaptan, asılalım küreklere, gidelim kıyı kıyı Moda İskelesi'ne, müşteri buluruz belki. Acelemiz yok, açığa çıkana kadar yarım pala Kaptan; sakın süzüle süzüle. Bak bizimkine, bankın gölgesine sığınmış kara köpeğim. Tümnden de kara değil ya işte! Bastı! Kızım, annem n'aptın sen Güneş'in altında? Tüm gün ayak basmadık yer bırakmadın mı sen ? Hayda, ayaklandı bak, kalktı geliyor. Dön Bastı, dön, git gölgene kızım... Yok, peşimizde yine, kara kız. Kıyım kıyım geliyor yine. Ama şunun kuyruğuna bak Kaptan, kuyruğu saadette yine.

Bak Kanepe Kazım'a... Yaz kış şu üstündeki bok rengi paltoyla, bok rengi kanepesine yatar da görünmez olur. Karısından ayrıldığında kış vakti... Bir paltosunu almış sırtına, bir de kanepeyi. Bekarlık zamanlarından kalmamış bu kanepe. Kanepeden çıkmış ya kavga, neyse ne... Bakma eski hakimdir Kazım. Mülkü adaletin temeline döktüler, sıçtılar içine hayatın. Şu kanepe ha dolu ha boş, öyle kıyıda.

Kıyıda olan kıyıda kalmaz ya aslında Kaptan. Nefes aldırır kıyı bize. Misal; derdimiz var adalar kadar... Bir düşün, tahayyül et Kaptan; insanlar, teknil canlılar hepsi kıyıda deritleriyle öylece durur. Rüzgar gelir inceden, gözlerin tuzlu yaşını siler. Kaskatı bedenler terler, yumuşar, içeride düğüm olmuş misina açılır bir anda, derin bir soluk olur... Ohh! Derdimiz derya olur. 'Off!' dememek için 'Ohh!'

İşte o gün deniz yeniden doğurur bizi Kaptan. Mona Lisa yüzlü bir dolunayın gecesinde. Yakamozların uzayında belki, yeniden doğarız. Bakarsın öyle...

Hadi bakalım, açıktayız şimdi. Dönelim şöyle Moda'ya doğru, günbatımında gezdirelim sevgilileri. Daldır kürekleri tam pala... Dur, dur, dur... Şişem uğuldadı yine. Bak yine geldi bu arı, şişemin ucuna. Tanrıların nektarını biliyor hayvan. İçkinin en eskisi, hayvanın en eskisiyle buluştu. Bal şarabına kondu arı! Heyt be Kaptan! Bak bu bizim için çok yeni.

İçilir buna... Arıya, bala, deryaya! Tamam, tamam... Ve süzülen sana!

Sen Kaptan, sen yok musun sen? Denizin tuzuna, göğün tozuna karışır kanatların. Susuyor, dinliyorsun hep. Kuyu gibi gözlerin; tüm arşiv gözlerde. Yitip gittiğinde, bir sen hatırlayacaksın her şeyi, bir de bu su.

Kaptan gel şöyle, kon omzuma, eğil bak suya, kefal sürüsü geçerken altımızdan nasıl da canlıyız sudaki yansımamızda.

İrfan alış anısına

BELİZ
GÜLİSTAN SİLİNSİN

Öyle olmuyor tabi, beni çalışırken gördüğüne bile emin olamıyorum zira çekingenliğimden ördüğüm duvarın arkasına saklanıyor, onlardan gözlerimi kaçırıyorum. Gidiyorlar sonra. “Neyse” diyorum “*Yakınlar* nasılsa bizimkilerle, elbet gelir zamanı.”

“*Kim dedi yakın, kim dedi uzak?*”

Zamanı gelmiyor.

Ve fakat hiç tokalaşamadığım o beyefendi hayatımı nasıl değiştiriyor, anlatıyorum şimdi.

İşte diyorum, ömürlük öğütlerine hayranlık duyduğum bir insan gidişyle bile bana bir ders veriyor. Böylece ben de ona bir söz veriyorum: “Yanına gelinceye dek sürdüreceğim öğütlerini.”

İrfan bey

Füj’deyiz.

Ahmet’in gitarına bakım yapıp tellerini değiştireceğim. İrfan Abi, Rena ve birkaç dostları giriyor içeri. Arkam dönük, sanki sesinden tanıyan ben değilmişim gibi hiç orali olmuyorum, Ahmet’le laflaşıyorlarken standart bir iki kaçak gülümseyişle selamlıyorum. Hiç acelem olmamasına rağmen çabucak gitarı masaya koyuyorum, çıkarıyorum ekipmanı, başlıyorum çalışmaya. Senaryoma bak; şimdi bu işle uğraşan insan sayısı az, kadın sayısı daha da az ya, bekliyorum ki İrfan Abi gelsin yanıma, “Vay” desin “Evlad, sen anlıyor musun bu işlerden?” ben de diyeyim ki “Abi İso’nun çırağıyım ben, sap ayarı falan yapmıyorum da işte bakımdı, fret sökmekti, zımparaydı falan bir şeyler... Biraz da müzikle uğraşıyorum naçizane.” , ordan sohbet yürüsün gitsin, beraber şarkı mı yapmayalım, dost meclislerinde uzun sofralarda mı buluşmayalım...

Bunun üzerine ilk albümümün lansman konserinde İrfan Bey’i anmak üzere Peyk’in öğüt dolu bir şarkısını söylemeye karar veriyorum: “Derdini Bul”

Ekibimle arılar gibi çalışıyoruz ve gerçekten şarkının öğüdünü de, neden müzik yapıyor olduğumuzu da hatırlatan bir duygu yoğunluğuyla çalıp söylüyoruz o parçayı. Onun ıslığını çalmaya utanıyorum ama bir şekilde bize şahitlik ediyorsa buna gülümser diyerek ikna oluyor, her “Kim dedi uzak?” deyişimde yukarıya doğru bakıp ona kendimce bir selam çıkarıyorum. Konser günü kalabalığın canıgönülünden eşlik etmesiyle selamımız büyüyor, iyi ki bu şarkıyı seçmişiz diye düşünüyorum.

Bir zaman geçiyor, Akustikhane performans kaydımızda da bu parçayı çalabilmek için eser sahipleriyle iletişime geçip imzalarını almam gerekiyor.

Peyk...

Canım dostum Ahmet Bulut -hikâyenin başındaki Fûj Ahmet- bu işe aracılık ediyor ve dediğine göre Özgür Hoca'nın benimle ilgili sorduğu tek bir şey oluyor: "İyi bir insan mı?"

Pidecideyiz.

Masada Özgür Hoca ve Serdal Abi, oturmuş karşımda kuş-kaş yiyorlar; bir hayalin gerçeğe dönüşü için son derece absürt ve bir o kadar da samimi bir an. Biraz tanışma sohbeti, biraz gidişatı planlama sonrası dağılıyoruz (yalan olmasın, kuş-kaş detayını güzel tınıyor diye uydurdum aslında neli pide yediklerini hatırlamıyorum, bir de masada Özgür Hoca'nın bir nevi asistanlığını yapmaktaki Elif de var, cümle ağzımdan öyle yuvarlandı diye bozmadım ama selam vermeden geçmeyeyim)

Bir zaman daha geçiyor ve ara ara onları bir yerlerde, bazı etkinlik ya da kalabalık buluşmalarda görmeye devam ediyorum. Görüştüğüm gözlemlediğim bir şey var ve inanamıyorum: Birçok insanın çıkar ilişkilerine paralel yürüdüğü şu dev camiada bu insanlar gerçekten de müzik ve iyilik peşinde koca bir aile olmayı başarmış. Herkes birbirinin canı ciğeri, içlerinden birinin konseri olduğunda hemen diğerleri afişlerini paylaşıyor, konserde koca bir guruh olunuyor ve "hep destek tam destek" tabiri somutça görünüyor göze. İnanması yine güç, masalarına dahil olduğum ilk andan itibaren sanki hep oradaymışım gibi kucaklıyorlar beni de; biricik Rena işim için önemli olacağını düşündüğü herkesle bir bir tanıştırıyor, yanımdayken kim Akustikadam Mert'i görse bağırarak "Bu kızı kahvaltı konserlerine alıyorsun!" diye tembihliyor ve o da geri bağırıyor "Zaaaten!" , şarkılarım paylaşıyor, sesim övülüyor, mahcup bir gurur hissiyle tanışıyorum... Tüm bunlar yetmezmiş gibi dev bir anı daha ekleniyor ömrüme: Hamiyet Müzikali'nin plak ve imza gününde Peyk sahneye çıkacak, bazı kıymetli solistler

eşliğinde birkaç Peyk şarkısı söylenecek. No Land grubunun biricik solisti Kamil şarkı söylemeye çıkmadan önce yanıma gelip "Sen de söylesene" diyor, "Ne, yok artık?!" minvalinde bir şeyler geveliyorum... Sahneye çıktığı gibi üstatlara dönüp diyor ki "Derdini Bul çalabiliyor muyuz şu an? Öyleyse Beliz söylesin mi?"

İşte bir hayal koca bir eksikle de olsa böylece gerçeği buluyor. O güne dair hissimi anlatmam mümkün değil; ömürlük hatıram olarak kayıda geçiyor.

Bütün bunlar olurken bir yandan gelişmekteki başka bir hikâyeye daha değinmem gerek. Sene 2022, Fûj Ahmet & Faz Özlem (bu iki dostum evliler, Ahmet'in binbir emekle kurup şefliğini yaptığı kafenin adı Fûj -dış etkenlerden dolayı kapanıncaya dek güzel insanlar ve müzikli buluşmalara denk gelebildiğiniz şahane bir mekan idi- , Özlem'in çeşitli performans sanatlarına alan tanıdığı şahane dans stüdyosunun ismi de Faz; birbirine uyumlu olduğundan böyle kullanmak hoşuma gitti, onlara da selam olsun) bana şahane bir haber veriyorlar. Peyk "Circus" başlığı altında bol şovlu, çok özel bir konsere hazırlanıyor ve Özlem ile Ahmet de orada bir performans sergileyecek. Konsere müthiş bir heyecanla gidiyorum zira hem Peyk dinleyecek hem de canım dostlarımı ilk kez sahnede izleyeceğim. Beklediğimden bile güzel bir şov ile karşılaşıyorum; Peyk'e zaten diyecek laf yok, kankilerim de muazzam bir dans gösterisi ile gözlerimi dolduruyorlar. Sıra "Derdini Bul" parçasına geliyor, bir kadın çıkıyor sahneye, yukarıdan asılı bir çemberin içinde binbir güzel hareket ile akrobasi performansı sergiliyor. Şarkı bitiyor, kadın yere iniyor ve İrfan Bey "Aslı Şahin!" diye anons ederek alkışları ona yönlendiriyor. Büyülenmiş bir hâlde "Bunu benim de yapmam lazım!" diyerek kendime yeni bir hayal ediniyorum, çıkışta Özlem'e de bu hayalimden bahsediyorum. Aradan aylar geçiyor ve bir gün Özo diyor ki "Benim stüdyoda yüksekte akrobasi sınıfı açılıyor, hadi gel!" Heyecanla Faz'a gidiyorum, dersi verecek olan eğitmeni görüyorum, İrfan Alış'ın sesi beliriyor kulağımda: "Aslı Şahin!"

30 senelik yaşamım boyunca spora uzak kalmış, kolektif kalabalıklardayken kendini hep dışarıda hissetmiş biri olarak ilk kez aidiyet duymanın keyfiyle tanışıyorum. Bunu ikinci kez hissettiğim kalabalık da işte az önce bahsettiğim, İrfan Abi'nin yadigârı o güzel ailedir. Hiç tanışmadığım, yalnızca kendi olup şarkılar söyleyerek hayatımı değiştiren bu beyefendiyi kendi ailesinden dinleyerek tanıyor, tanıdıkça ona daha da hayran kalıyor ve yakın hissediyorum. Sanki onun çokça evvelden geçtiği bu yolları giderken bana rehberlik ettiğini duyar gibi oluyorum. İşte böylece ben de kendim olup şarkılar söyleyerek hayatımı sürdürmeyi yegâne hedefim olarak biçiyor ve yolun zorluklarıyla karşılaşıkça kendime o güzel sesi hatırlatıyorum:

“Özünde dur bir insan gibi”

Tüm bunların sonunda “Derdini Bul” Akustikhane performansımız yayınlanıyor. İrfan Alış'ı anmak üzere söylediğimiz bir şarkı müzik hayatımın gidişatını beklenmedik bir ivmeyle güzelleştiriyor, ailesinin bir parçası olabilme şerefine üzerine bir de onu sevenlerden oluşan şahane bir dinleyici kitlesiyle tanışıyorum. Yaşamımı kaçınıcı kez güzelleştirdiğini sayamasam da her seferinde eşsiz bir minnet duyuyorum. Aynı topraklarda, benzer dertlerden muzdarip olduğum, yaptıklarından ilham duyduğum bu güzel beyefendi iyi ki yazmış tüm sözlerini, iyi ki çalmış ıslığını diye düşünmeden edemiyorum. Bakmayın yine haddime olmadan konuştum hakkında ama hep tanıyanlardan dinledik; dedim ki biz tanımayanlar da çok sevdik onu, bir de bizden duysunlar.

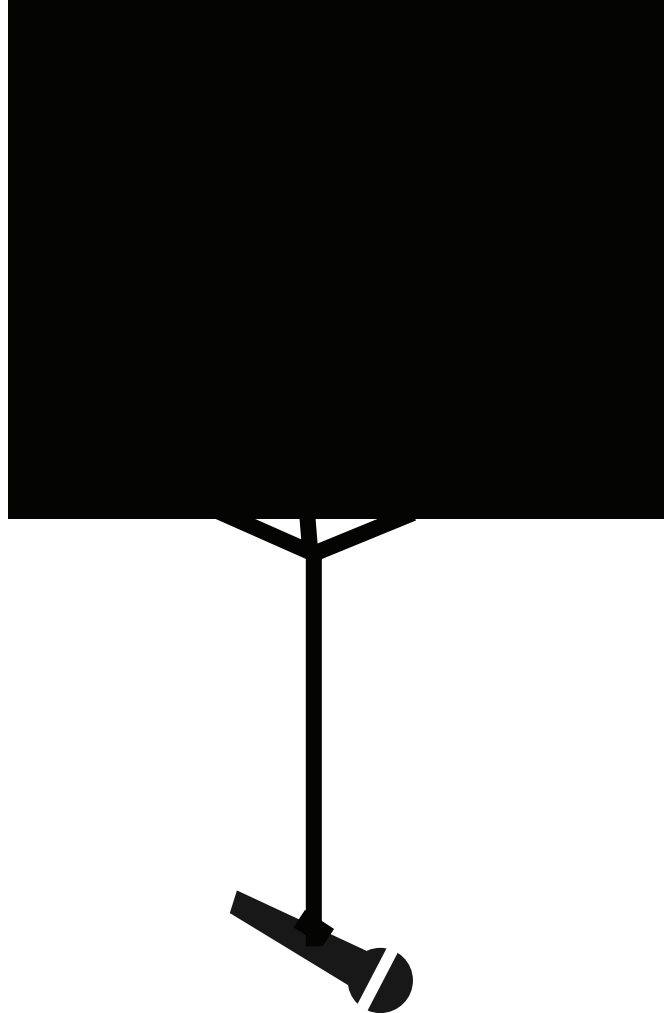
Uzun lafın kisası, sanki hiç gitmemiş, bana hâlâ aynı uzaklıkta ve oradan akıl verip gülümsüyor gibi hissediyorum.

“Kim dedi yakın, kim dedi uzak?”

İşte burdasın, ıslığın kulağımda, şarkın gitarımda ve işte böylece tanıştık **İrfan Abi**. İyiliğin peşinde inatla attığın tüm adımlara teşekkürler! Saygı, minnet ve hadsiz bir özlemle...

-“Derdini Bul” şarkısına hayat veren, İrfan Abi ile oturup bu canım parçayı ilmek ilmek işleyen sevgili Yasin Soyöz'e yalnızca telif imzası vermesinden ötürü değil, beni yorumumuz konusunda yüreklendirdiği için de ayrıca teşekkür ederim. Kıymetli ustalarımın eşsiz grubu Peyk'e, biricik Rena'ya ve bu koca aileye; bir de beni bu satırlara layık gören, her bir sayfasını hayranlıkla tükettiğim canım dergi Talihsizlik'e canıgönülden bir teşekkür ederim, işiniz isminizin aksine gitsin hep e mi!

İyilik, güzelliklere...

bir gün daha

Bir gün daha doğar usulca,
Gecenin koynundan süzölür ılık.
Azılı kalbin üstüne düşer
Dolunay'ın ince bir gülüşü gibi.

Yorgun düşmüş ağaçlar.
Köklerinde hâlâ direnç var,
Ve gökyüzünde yerin mavi.
Yokuşunda halen umut var

Toprak bile sarar seni sabırla.

Gözyaşı, tuzlu bir dua olur
Ve her dua bir çiçek gibi açar.

Bir ses kalır duvarda
en çok susanların içinde çınlar.

Bir çocuğun gözünde
sapan taşı gibi umut,
bir annenin dizinde
kan gibi, dua gibi akar.

Yine de doğar sabah,
bir karanlığı daha eksiltir güneş.

Yol uzun, evet.
Diken çok, duvar çok.
Ama unutma:
Bir çiçek bile
betona inat çatlatır toprağı.

NUR BAHAR YURTTAŞ

Gökyüzü zifiri karanlıkken, içine karanlıkla birlikte çöken yorgunlukları hissetti. Her günün yeni bir doğuş olduğunu söyleyenler doğuş için ölümün ve yaratmanın gerekliliğini unutmuşlardı. Hiçbir yenilenme hiçbir doğum sancısız emeksiz olmuyordu. En zoru ise içinde ölen kişilerin sana bıraktıkları hisleri ne yapacağına karar vermektir. Biliyordu ki özlenen kişiler değil onlardaki hislerin onlardaki kendin oluyordu. Sadece insanları değil her gece uyurken bir beni öldürüyorduk.

Şimdiye kadar kaç bahar öldürdü içinde kaç baharı küllerinden yeniden doğurdu. Öyle bir döngüydü ki bu her öldürdüğü baharın bıraktığı hisleri taşıyamazdı ama onları silemezdi de. Reset tuşunu bulsa bile hislerinin, hislerle yaşamaya devam ederdi. Her ölen bahar, bugünkü baharı inşa ediyordu. Ayrıca, saplantı derecesinde hislere bağlı yaşıyordu. O yüzden öldürdüğü her bahar için birer dakikalık saygı duruşunda bulundu. (En az iki gününü alacağını anlayıp bir sigara yaktı.)

Elleri titriyordu her adımda daha da yalnızlaştığını fark ediyordu. Gün geçtikçe dinginleşen içindeki evreninde bir gün dalgalı bir gün durgun denizinin kıyısında kendi başına oturuyordu. Eğer ki kayıkla onu rahatsız etmeye çalışanlar olursa yaka paça kovuyordu. İyi gününe denk gelenler belki onunla bir kahve içebilirlerdi. Ama o kadardı işte; kırk yıllık hatırı olmayan bir kahve 'ice latte' içiyorlardı.

Ayağa kalktı; deniz kıyısından adım adım uzaklaşmaya başladı. Evin tam yanında bulunan ismini "anlar, anılar ve benler" verdiği anıt mezarlık bulunuyordu. Bir mezarın başında dikildi. Bütün mezarları kendi elleriyle yapmıştı. İlk önce mezarı yapar, daha sonra içine ölü benliğini gömerdi. Bu mezarda havuz başı düşünen kadın heykeli olmak isteyen bahar vardı. Onun için mezarına hayalindeki heykeli elleriyle yaptı.

Yavaş yavaş mezarların arasında yürümeye devam etti, yürüdükçe ağaçlar sıklaşıyor anıt mezarlar seyrekleşiyordu. En nefret ettiği yere gelmişti, demir kapının önünde durdu: İntiharlar Ormanı. Yutkunarak kapıyı itti, buraya çok nadir girerdi. Eskiden hayatında olan, ruhundan bir parçayı alan sevdiklerinin can verdiği ormandı burası. Sevdigi herkes teker teker buraya gelip kendini onun içinde öldürmüştü. Buraya her girdiğinde boğazında düğüm, içinde birbirine girmiş öfke ve üzüntü hisleri ile öylece kalırdı. O yüzden buradaki kimsenin mezarı yoktu. Cesetleri öldükleri şekilde kalmıştı, gariptir çoğunun bedeni çürümemişti. Ormanda göz gezdirdikçe gözleri dolmaya başladı içi daraldı. Koşar adımlarla oradan ayrıldı. Odunluğundan daha önceden aldığı jiletli telleri aldı ve ağlayarak sahili onlarla kaplamaya başladı.

Kendini büyük mezarlığa hapsedti.

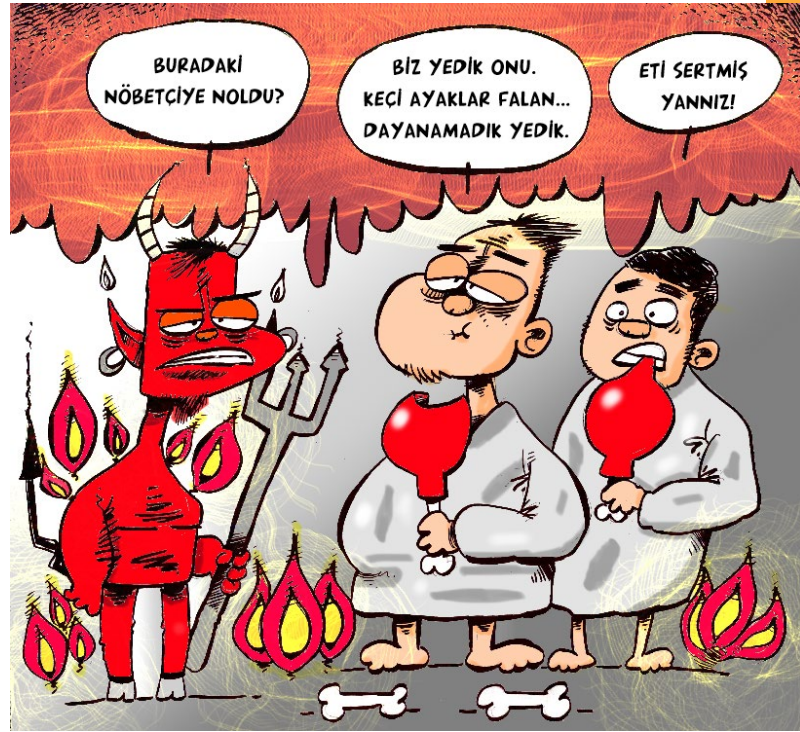

NURİ B.

CANİBEY

@NBERKANC

yedi uyuyan güzel ve çirkin ördek yavrusu

TUĞBA TURAN

Geleceğe yüzümüzü döndük ama filmin orijinal adı “back” ile başlıyor.

20. yüzyıl alabalıklar için felaket yüzyılı sayılıyormuş. Bizim için de öyleydi.

Sevgisiz kalınmış öyle diyor bir hanfendi. Siz Haydar Dümen’in kızı mısınız pardon? Cinsel kimliğimizi elinize alınca medeni halimizde gizli özne ile yazılı ‘aşksız’ kelimesini hemen okuyuverdiniz.

Hiçbirimiz Leydi Di değiliz elbette. Başlı başına bir ülke dolusu insan sevgisi selinden boğulmak üzereyken kocamızın kadrolu metresi ile baş edemediğimizden öleceksek Paris’te ölelim yapamadık henüz. Ne de Anne Frank’ın Hatıra Defteri’nin, yirmi birinci yüzyıl versiyonunu kaleme alıyoruz.

Polyannacılık oynamıyoruz. Mutsuz sonla biten tüm Hollywood filmlerine alkış tutuyoruz.

Mutlu sonla biten Avrupa filmi bulamıyoruz zaten.

Eski fotoğraflarımıza bakıyoruz. Çocukluğumuzun ‘altın yılları’ hariç diğer fotoğraflarda hep mutsuzluğumuzun kötü kuaför ve deklanşör iş birliği ile sabitlendiği anları hatırlamak sinir bozmaya bire bir geliyor.

Hiçbir düğünde gelinin sağdıçı, hiçbir doğum günü partisinde pastayı üfleyen en parlak çocuk, hiçbir okul korosunda solo söyleyen korist, hiçbir arkadaş toplantısında en dikkat çekici hatun, hiçbir yılbaşı partisinde en güzel mini elbiseli kadın, hiçbir aile toplantısında en sözü dinlenen kuzen, hiçbir tiyatro oyununda en çok alkışı alan başrol oyuncusu, hiçbir plajda denize doğru yürürken kendine en çok baktıran bikinili kız olamadığımızı ve bundan sonra da olma ihtimalimiz olmadığını biliyoruz. Polyanna olmadığımız gibi Marla Singer da değiliz. Katıldığımız tüm bağımlılık ya da eksiklik grupları gerçek. Tyler Durden’siz kendimizi yaşıyoruz.

Alkolümüzü, fizik, kimya ve matematiğimizi, kolesterolümüzü, açlık kan şekerimizi zekâmızı ve dahi doğurganlığımızı ölçme ve değerlendirmeye tabi tutabilirsiniz. Seçme ve seçilme sonuçlarımızı daha tüm sandıkların açılması bitmeden yüzde doksan dokuz doğrulukla bildirebilirsiniz. Sevme ve sevilme sonuçlarımızı bize bırakınız. Nasıl kurbağaları deneyimlemeyi biz size bıraktık. Biliyoruz ne şöylesek dinlemeyecektiniz.

Bu sebepten, o resimleri ortadan kaldırmak yetmiyor, hafıza kartından da silmemiz gerekiyor. Oysa ben senin analog makinelerden çıkmış resimlerini ve evrimleşmemiş halini sevmiştim. Tarzan ve Ceyn’dik biz seninle. Ben hep Ceyn kaldım ama senin tarzın değişti.

Evrenin bile bir geometrisi varmış, bir tek ikimiz amorf kaldık sessizce. Önceleri çapın bana yetmez iken, sonraları sen benim dairemın kapsamı içinde olacaksın, demiştin.

Bense kesiştiğimiz yerde buluşalım, kalan alan herkesin nefes alması için gerekli, dediğimde olmaz öyle ille de sen benim içimde olacaksın,

diye cevap vermiştin. Sonradan sen, sana ait alanı o kadar genişlettin ki ben nefes alamaz oldum. Yarıçapımdan düştüm, düştüğüm yerden kalkamaz oldum.

Başka evrenlerde “yeni dünya”ların keşfine çıktın. Ben ayın karanlık yüzünde bir adamın sahte ayak izini takip ededurayım, sen benzinli ve dört kapılı uzay mekiğiyle güneş tutulmalarına turist götürmekle meşguldün. Dikdörtgenler prizması kadarcık peynir parçası ile kübik bir ekmek dilimi yetecekti karnımızı doyurmaya. Çırağan’ın merdivenlerinde beyazperdeden fişkirır gibi yürümek kim istedi ki?

Yine söylüyorum; ben senin evrimleşmemiş halini sevmiştim. Maymundan beş dakika sonraki hâl ve tavırlarını. Meğer maymun kravat takınca dişi maymunlar toplaşıyormuş etrafına.

Ne bileyim. Bileydim sana da çakma Gucci bir kot alıverirdim. Biliyorum, ben o dişi maymunların hepsinden daha güzeldim. Yok bunu bir daha duymak istemiyorum.

Calvin Klein ‘Beauty’ ile günah çıkarılmaz. What about “The Beast”?

Ama o maymunlar iki bin kaç model arabalarla üçüncü köprüden Avrupa Birliği’ne girerken, sarmaşıklarla ağaçtan ağaca geçen hâlâ benim.

Beni benden çok sevenlerle bir gece teşhirdeki ucu tırtıklanmış bir kazakla erotizmin ucuz ama şefkatli kollarına kendilerini bırakmış olanlar, ayağımın altındaki cehenneme dönmüş cennetimin, içildi mi, bir engerek yılanı gibi insanı felç ederek ama yüzünde en azından mutlu öldüğüne dair bir gülümseme bırakan sularında boğulmak için neler vermezden önce kıyılarımdaki mercan resiflerinde karaya vurdular.

Kötü kuaför ve deklanşör iş birliği. Çok acıklı.

Çok. (Maymundan beş dakika sonraki hâlin, hâlâ klozet kapağına işiyor.)

TAMAMLANMAYA ÇALIŞIYORUM

Bayadır yazmıyordum. Müzik işleri yoğunlaştığı için burayı biraz yoklamış bulundum ama bir sürü şey birikti. Memleket allak bullak oldu; neye üzüleyim, neye tepki göstereyim, yakalayamıyorum artık. Orman yangınları, kadın cinayetleri, Filistin'e dünyanın gözünü kulağını tıkanması, Minguzzi davası, yolsuzluk, hukuksuzluk vs. vs. vs. say say bitmiyor arkadaşım!

Bir noktada artık gündemi takip etmeyi bıraktım. Kendi akıl sağlığım zaten çok yerli yerinde değil, bir de bunlarla daha kötüye katlanıyor. Dünya ne ara bu denli kötü bir hâlde geldi valla kestiremiyorum. Çocukluğumu saymazsam akli başında olduğum 2005-2012 yılları arası herâlde bir tık ferah hâlde idi dünya. Artık kimsenin kimseye tahammülü yok, insanlar kutuplaştırıldı ne hoşgörü ne nezaket var.

VE HAVALAR ÇOK SICAK!

Fırfırım olmasaydı bunları da yazamıyor olacaktım. Kötü negatif şeylerden bahsetmek istemiyorum ama elimde değil Beşiktaş çok kötü durumda. Bir tek kafamı rahatlatan şey albüm çıkarmış olmam ki o da bana "Haydi şimdi yeni bi dert bul ve şimdi onları kaleme al," dedirtmeye başlıyor. Hâlâ derinlerde bi yerlerde umut kırıntıları var ve bunu hayatta tutan yegâne motivasyon. Elbet derter bitecek ve huzur hasıl olacak ben görür müyüm, bilmiyorum ama yüreğimdeki umut kırıntılarını insanlarla paylaşmaya devam ediyorum. Size de tavsiye ederim! Hem bize hem çevremize iyi geleceğini garanti ediyorum.

Öpüyorum kalbinizden.

Basri Fırat Bayraktar aka Kamufle

hayatın döngüsüne şahitlik: kalbin ve ruhun gücüyle yeniden doğum

BİBLİYOFİLA

Bazı doğumlar sessiz olur. Ne bir bebek ağlar, ne de bir çiçek doğar toprağın derinliklerinden.

Sadece bir kadın, kendi içindeki yangının küllerinden yeniden doğar ve dönüşür. Kendini bulur...

Ben de küllerimden işte öyle doğdum.

Benim sabahlarım çok basitti aslında. Kahvemi alıp pencerenin önüne oturdum. Ama sonra bir sabah uyandım ve sanki her şey bi başkaydı adını koyamadığım bir his vardı içimde gökyüzü sanki biraz daha açık maviydi. Rüzgâr hafifçe perdemi hareket ettirirken içimde bir şey kıpırdadı. Hayata ve kendime karşı bir farkındalık hissi. Ani gelişen ama güçlü bir his. O an anladım. Artık aynı kadın değildim, olamazdım.

O sabah sadece uyanmamış, adeta küllerimden yeniden doğmuştum, yeni bir değişime ve dönüşüme girmiştım. Hem de kimse fark etmeden kimse bilmeden hissetmeden...

Güçsüz bir kadının içinden bambaşka çok daha güçlü korkusuz bir kadın olarak. Yorgunluklarımı, hüznlerimi ve hayal kırıklıklarımı geride bırakıp, güneşe, ışığa ve aydınlığa sessizce doğdum, sustukça güçlenen sesimi duydum.

Kimse fark etmedi belki, ama ben kendimle yeniden barıştım, tanıştım o gün.

Ne için sustuysam artık onun adını söyledim. Ne için beklediysem artık ona doğru yürüdüm. Aynada kendime bakıp gülümsediğim an anladım. Doğum sadece kanla değil, çelik gibi sapasağlam bir kararla da olurmuş. Ve ben, sonsuza dek arkasında duracağım bir karar verdim. Bir daha eskisi gibi olmayacağım. Çünkü ben yeniden doğdum ve kendimi buldum, çelikleştim...

Kadınlar yüzyıllardır hayatın taşıyıcısı ve en önemli varlığı olmuştur. Kimi zaman kendi canından bir çocuğu doğurur dünyaya kimi zaman kendini. O sancılar ki yalnızca rahimden geçmez aklın en derininden, yüreğin çeperlerinden geçerek gelir. Her kadın, hayatı boyunca sayısız kez doğar. Doğduğu her seferde biraz daha kendine yaklaşıp benliğini bulur.

Çocukken küçük bir kız çocuğu olarak başlar doğum hikâyesi. Sonra büyür, toplumsal rollerin dar kalıplarına sığmaya çalışırken kırılır, kabuğunu çatlatır. İlk aşk, ilk hayal kırıklığı, ilk hayır ya da ilk umut, ilk heyecan, ilk evet! Her biri içindeki kadını uyandırır. Ve bir sabah, aynaya bakan gözlerin artık seni tanımaz olur. İşte o an benliğinin yeniden doğuşunun acılı ve ağırlı, aynı zamanda umutlu bir doğum sancısı başlar.

"Kırıldığın yerden artık acıların akamaz ışık akar sonsuzluğun parlaklığında. İçinde küllenmiş tüm umutlar, usulca alev alır yeniden." İşte o an içinden bir ses şöyle fısıldar: Uyan...

Kadın bazen evlendiğinde doğar yeniden, bazen terk edildiğinde, bazen de terk ettiğinde. Bazen ilk bebeğini kucağına alıp anne olduğunda, bazen ikincisinde, bazen bebeğini kaybettiğinde, bazen asla anne olamayacağını öğrendiğinde, bazen de anne olmayı asla istemediğinde ve tüm baskıları reddettiğinde. Her yeni hikâye, başka bir kadın inşa eder yüreğinde.

Daha sessiz, daha dik, daha cesur, daha umutlu, daha özgür, daha güçlü, daha bilge. Geride bıraktığın "eski sen" tanıdık ama artık dar gelen bir elbisedir ruhunda. Kendi sınırlarını zorladıkça, içindeki sesi duydukça yeniden biçimlenir. "Ben kimim?" sorusu artık bir boşluk değil sonsuz bir hikayedir.

"Ve en büyük değişim, kendinin bile fark etmediği anlarda olur. Saçlarını toplarken, kapıyı sessizce kapatırken... Başka biri olmaya başlarsın. Artık gerçek sen'e olan yolculuğun kıyısında bulursun kendini." Kadınlar yeniden doğduklarında sadece kendileri için değil etraflarındaki dünya için de yeni bir soluk getirirler. Çünkü bir kadın değiştiğinde, onunla birlikte zamanın ritmi, evin dili, çocukların hayalleri bile değişir. "Kadın doğar. Susarak, direnerek, ağlayarak. Ama en çok: Gülümseyerek."

Doğum, yalnızca dünyaya gelen bir bedenın öyküsü değildir; aynı zamanda bir dönüşümün, bir başlangıcın ve çoğu zaman bir vedanın habercisidir. Her doğum, bir şeylerin bittiği ve başka bir şeylerin başladığı o eşsiz anı temsil eder. Peki ya yeniden doğmak? Her insan yaşamı boyunca birçok kez doğar. Bir kaybın ardından, bir kararın eşliğinde, içindeki sesi sonunda dinlemeye ve duymaya başladığında.

Toprak uyanırken, ağaçlar filizlenirken doğa insanlığa her yıl yeniden doğuşun hikâyesini fısıldar. Oysa insanlar bu döngüyü sadece baharla sınırlamaz. Her acı, seni yeni bir benliği doğurmaya zorlayan

sancı gibidir. Her yeni umut, içinde filizlenen bir hayat gibi hissettirir. Ruhsal doğumlar derin izler bırakır. Bir kadının anne oluşu gibi Ama aynı zamanda bir kadının "ben kimim" sorusuyla yüzleşip içindeki kadını keşfetmesi de yeni bir farkındalık yaratır benliğinde. Kapanan defterler, kopan bağlar, vazgeçişler. Bunların hepsi yeni bir doğuma gebedir.

Doğum sancılıdır. Ama her sancıdan sonra bir hafifleme, bir aydınlanma gelir. Tıpkı karanlık geceden sonra doğan güneş gibi...

Belki de yeniden doğmak aslında hayata her gün yeniden "evet" diyebilme cesaretidir. Kendi küllerinden doğup kabuğunu kırmak, eski "seni" gömmek ve yeni benliğini kucaklamaktır. Çünkü insan yalnızca bir kez doğmaz. Her vazgeçişte, her başlangıçta, her uyanışta bir kez daha doğar. Bu bedeninin değil ruhunun doğumudur. Zamanın dışına düşer gibi. O an dünya biraz daha yavaş döner. Sen biraz daha kendine dönersin.

Yeniden doğuşu keşfetmek çoğu zaman bir yıkımın ardından gelir. Kalbinin ortasında bir boşluk açılır, eskiye ait ne varsa içine dökülür. Sonra orada tam o boşluğun kıyısında farkına varırsın. Artık eskisi gibi hissetmiyorsundur. Artık aynı cümleler barınmıyordur kalbinde. Kendine en uzak olduğun yerde, en derin karanlıkta bile el yordamıyla içindeki ışığı bulma cesareti. Kendi içine doğru atılmış uzun bir adım. Belki bir sabah aynaya başka bir gözle bakarsın. Belki bir kitap, bir ses, bir sokak köşesi seni kendine çağırır yada hiçbir neden olmaz ama sadece artık değişmek istersin. İşte o an başlar yeni senin sancısı.

Hiç kimse düşmeden dönüşmeden kalkmaz, tutunmaz hayata. Tohum bile hayata toprağın altında çürüyerek başlar. Biz de öyleyiz. Bazen kabuğumuzdan taşarak, bazen derinlerimize gömülerek, ama illaki yeniden doğarak. Çünkü her bitişin ardında yeni bir başlangıcın kalp atışları duyulur...

DÖNÜŞE DÖNÜŞE
VARACAKSIN KENDİNE!

anka yeniden doğmanın hikayesi

SEMİH DUMAN

Onu kimse doğarken görmedi. Çünkü Anka, sıradan doğumların aksine, bir başlangıçla değil bir sonla var olur. Her şey bittiğinde, herkes gittiğinde, küller içinde kalan o son kıpırtı olur önce. Sonra bir nefes. Sonra bir kıvılcım. Ve yeniden başlar hikâye.

Eskiler onun gökyüzünde yaşadığını söylerdi. Oysa çoktan yere indi. Bir annenin doğumhanedeki çılgılığında, terk edilen bir evin boş duvarlarında, içinden çıkılmayan gecelerde artık. Anka, sadece mitolojik bir kuş değil. O, vazgeçmemeyi seçen herkesin iç sesi.

Yandıkça çoğalıyor. Her yok oluşunda, kendini biraz daha buluyor. Çünkü onun doğası, hep dönüşüm üzerine kurulu. Anka, kalıp gibi doğmaz. Her defasında başka bir bedene, başka bir ruha bürünür. Bazen suskun olur, bazen isyan dolu. Ama hep yenidir. Ve her defasında daha da gerçektir.

Yeniden doğmak, aslında biraz da ölmek demektir. Eski seni bırakmak, sana ait olan ne varsa yakmak ve arta kalanla yoluna devam etmektir. Anka'nın hikâyesi tam da budur: Bir sona razı gelmeden yeni bir başlangıca ulaşamazsın.

Bu yüzden, bu dergide okudukların sadece yazı değil; her biri bir yanış, bir içe bakış ve en önemlisi bir doğuş.

Çünkü bazen yeniden başlamak için, önce kül olmak gerekir.

Ve yanmak, sanıldığı kadar korkunç değildir. Asıl korkutucu olan, hiç değişmeden kalmaktır. Alışkanlıklara tutunmak, bildiğin acılarda ısrarcı olmak, kendine rağmen sürdürmek... Anka'nın asıl çağrısı burada gizlidir: "Kendine karşı dürüst ol. Yıkılmayı göze al."

Çünkü gerçek yeniden doğuş, sadece zamanla olmaz. Bir karar gerekir. İçten gelen bir istek, bir dürtü, bazen bir mecburiyet... Anka'nın hikâyesi, sadece mitolojik bir masal değil; bugün hâlâ, her zorluktan sonra ayağa kalkan herkesin gerçeğidir.

Bir ilişkinin bitişinde, bir hayatın yıkılışında, bir insanın kendini kaybedip sonra yeniden bulmasında... Her yerde onun izleri vardır. Küller dağılır, hava temizlenir ve gözler alışmadığı bir ışığa bakar. İşte o an, Anka bir kez daha kanat çırpmıştır.

Belki sen de fark etmeden yandın. Belki şu an içinden geçtiğin şey bir son değil, büyük bir başlangıcın hazırlığı. Kim bilir, belki de senin içindeki Anka, tam şimdi, ilk nefesini alıyordur.

Ve belki bu kez, doğuşun sessizce gerçekleşiyor. Gürültüsüz, gözlerden uzakta ama derinlerde büyük bir kırılmayla... Çünkü bazen en gerçek değişim, en sessiz olanıdır. Anka'nın küllerinden yükselişi, sadece yeniden başlamayı değil; kendini hiç tanımadığın bir yönünle kucaklamayı da içerir.

UMUT ÖREN

**“Sizce
insan
ne zaman
kendiyile
gerçekten
yüzleşir?”**

Galiba yaşılanınca.

devamı arka sayfada...

Teoman, 2025 yılında aynaya baktığında ne görüyor?

Eskisinden çok farklı biri. Artık 58 yaşında. Çok yaşlanan annesine bir oğul, kızına bir baba, ait olduğu Teoman müessesesi nedeniyle çalışanlarına sorumlu biri. Sanatçı Teoman bunların ardından geliyor. Hatta kendi bireysel amaçlarım.

Sizce insan ne zaman kendiyle gerçekten yüzleşir?

Galiba yaşlanınca.

Kendi varlığınızı en çok ne zaman sorguladınız? O anda müzik size nasıl eşlik etti?

Müziği bıraktığım zamanlarda. Artık 44 yaşındaydım ve hayatta hiçbir şey istemediğimin farkına varmak beni mahvetti. Psikolojik olarak çok zorlu bir dönemdi. Kendimi yeniden yaratmaya çalıştığım ve hiç motivasyonumun olmadığı bir dönem. Ve o dönem çok uzun yıllar sürdü. Daha yeni yeni bitiyor.

“Doğum” çoğu zaman başkalarının bize verdiği bir başlangıç. Peki sizce “yeniden doğmak” gerçekten insanın kendi elleriyle yaptığı bir şey mi, yoksa sadece zamanın bize biçtiği bir maske mi?

Eğer kendinizi yeniden doğurmazsanız, eski duyularınızla yürüyemediğiniz bir çağ geliyor. Mecbursunuz.

Zaman, sizce yaraları iyileştiren bir şey mi?

Evet. Mutluluğu da alan bir şey ama. Geçmiş güzellikleri de unutuyorsunuz.

Son zamanlarda sevilen şarkılarınızı başka formatlarda söylüyorsunuz. Hatta bir konserinizde “kimsenin sevmeyeceği şarkılar yapıyorum” gibi bir cümle kurdunuz. Bu bizce özgürlük. Nasıl bu kadar özgür olunabiliyor?

Kendime borcumu ödüyorum. Ya da gençliğimdeki Teoman’a. Sadece artistik özelliği olan şarkılar yazmaya karar verdim 2015 yılından sonra. Ticari olmayan şarkılar beni herkesten ayıran.

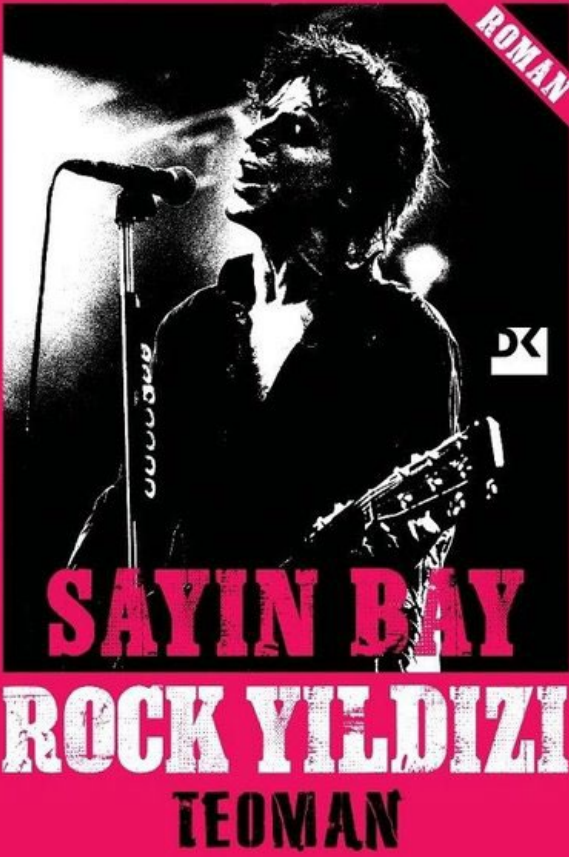
Yazdığınız bazı sözler, yıllar sonra bambaşka anlamlar kazanabiliyor. Sizi hâlâ şaşırtan, dönüp baktığınızda “Ben bunu nasıl yazmışım?” dediğiniz bir dize var mı?

Çok var. Gençken çok yetenekli olduğumu bana hatırlatıyor. Ve çok çalışkan. Artık öyle hissetmiyorum kendim için. Ama yine de kendimi motive olmaya zorluyorum.

“Fasa Fiso” ve “Sayın Bay Rock Yıldızı” gibi iki kitap yazdınız. Yazım sürecinde yaşadıklarınız nelerdi? Yazmaya devam edecek misiniz?

Üretim süreci bana çok iyi geliyor. Bir şey üretmediğim gün yok benim. Üç roman daha gelecek. “Sayın Bay Rock Yıldızı” romanımda yarattığım Timur’un 27 yaşındaki ve 12 yaşındaki halinin romanları. Ve çektiğim “Balans ve Manevra” filminin romanı.

Teoman bir gününü nasıl geçirir?

Eskisinin tersi. Sabah 6'da başlıyor günüm. Fiziksel egzersiz ve kendini bir an önce dışarı atma. Sonra bir iki saat çalışıyorum. İşime dair şeyler. Öğleden sonra çalışmıyorum. Başka görevlerimi yapıyorum.

Bugünün genç müzisyenlerine ve dinleyicilerine baktığınızda neler görüyorsunuz? Sizce hâlâ duygularla bağ kuran bir kuşak mı var karşımızda, yoksa başka bir devre mi geçtik?

Başka bir devir bu. İnsanlar artık sadece cep telefonlarının algoritmalarıyla sarhoş olmuş, aptallaşmış haldeler. Kendi suçları değil bu. Zaman öyle bir zaman artık.

Hayatınızda "Bu ne talihsizlikti!" dediğiniz ama sonra sizi bir şekilde dönüştüren bir an oldu mu?

Bütün dibe vuruşlar, sizi tam olarak mahvetmezse, aynı zamanda bir tür uyanış da. Moralli olup, çabalamak gerekiyor.

İrfan Alış bizim için çok kıymetliydi. Her zaman öyle olacak. Dergimizin de sürekli yazarlarından biriydi. Siz de geçtiğimiz aylarda sahnelenen Hamiyet müzikalinde onun anısına bir veda gerçekleştirdiniz. Teoman'ın gözünden İrfan Alış nasıl biriydi? Onu sahnede, hayatta ve kendi dünyasında nasıl hatırlıyorsunuz?

İrfan alış benim hayran olduğum biriydi.. İnsan olarak ve sanatçı olarak. İrfan ile tanışmam geç oldu. Ama ben onu yıllardır sürekli izleyen, çok beğenen, hayran olan biriydim zaten. Hamiyet Müzikalini yapmaya karar verdiğinde, onun için çalışmaya karar verdim. Artistik olarak değil. Ben aynı zamanda iyi bir iş adamıyım da. En azından son yıllarda öyle biri olmaya karar verdim. İrfan'a bir gün sesli mesaj bıraktım. "İrfan, bu Hamiyet işinde, sizin başınızda durup, işleri kolaylaştıran biri olacağım." diye. O sanatıyla uğraşsın, ben diğer işlerle uğraşayım diye. İrfan Alış gibi biri için ben her türlü ayak işini yapmaya hazırım. O detaylarla uğraşmak için projedeydim. Sanat tarafında değil. Cenazede abisine dediğimi burada da tekrarlayayım. "İrfan'ın kalbi o kadar büyüktü ki, hepimiz o kalbe sinek gibi yapıştık."

megafon ne arar la sümer'de?

SERHAN ACAR

- Ses deneme 1-2 -

Arkadaşlar! Sevgili Sümer halkı, kışhhgh Uruklular, Enlil'in sevgili kulları. Kışhh kışhhhhghh, cızzıtot (Sümerce)

O ana kadar hayatlarında megafon sesi duymamış olan Sümerliler, ani çıkan sestten ödleri patlarcasına korkar. Megafonun şiddetiyle çocuklar ağlar, yaşlı teyzeler ve dedeler panikle yere çöker, köpekler ulumaya başlar.

Uruk şehir pazarındaki herkesin dikkatini çeken garip görümlü bir çocuk, elinde tuttuğu garip nesneyle tanrısal bir ses çıkarmaktadır.

Bu nasıl bir sestir? Enlil aşkına!

Garip görümlü çocuk, pazarın şaşkın bakışları arasında bir tezgâha çıkar ve elindeki nesneyle bir kez daha bağırır:

"Biliyor musunuz, sizin yaşadığınız bu döneme gelecekte ne diyecekler?"(Sümerce)

Sesten ürken Sümerliler çıt çıkarmazken, cesaretli bir Sümerli velet öne çıkıp merakla sorar:

"Ne diyecekler?"

"Bronz Çağı diyecekler."

Sümerli velet, elindeki bronz oyuncığa bakar. Aynı anda pazardaki tüm Sümerliler de ellerindeki bronz kap kacaklara göz gezdirir. Kafalarını onaylarcasına sallarlar. **"Doğru lan! Bunu hiç düşünmemiştik!"** diye aralarında fısıldaşmaya başlarlar.

Sümerli çığırtkan bir pazarcı, kendini tutamayıp bağırır:

"Çok doğru, ne diyeceklerdi ya?"

Yanında duran bir Sümer askerinin bronz miğferine işaret eder ve:

"Bak, başımız bronz!"

Sonra askeri hızla çevirip belden aşağısını koruyan bronz zırhı göstererek:

"Kıcımız bronzzzz!"

Kalabalığın arasından kahkahalar yükselir.

(Sümer dönemi espri anlayışı günümüzden 5000 yıl önce olduğu için çağ dışı gelebilir..)

Komik bir herif olduğu belli olan pazarcı, kahkahalar devam ederken yalnızca Bronz Çağı'nda anlaşılabilecek bir espri daha patlatır:

"Başka ne diyeceklerdi? Lappiiss Lazulii Çağı mı?!"

(Bronz Çağı'nın en değerli taşı)

O gün pazarcının bu esprisiyle birlikte, Uruk'ta dünya tarihinin ilk ses desibeli rekoru kırılır.

Ancak bu rekor yalnızca iki dakika sürer.

Az önce poposuna gülünerek yerin dibine sokulan asker, sanki hiçbir şey olmamış gibi tüm ciddiyetiyle elinde megafon tutan garip görünümlü çocuğa doğru ilerler. Mızrağını uzatarak:

“Sen oradaki! Kimsin ve elinde tuttuğun şey nedir?”
Garip görünümlü çocuk, megafonun sesini sonuna kadar açarak Sümer dilinde gürlür:
“Ben Enlil’in sesiyim, fani! Önümde eğil!”

Çocuğun bağırmasıyla çıkan yüksek ses, Uruk’taki tüm cam objeleri çatlatırken, megafona yakın olanların sese alışık olmayan kulak zarları patlar.

Garip görünümlü çocuk, pazarın ucundaki caddenin sonunda duran devasa yapıya doğru yürümeye başlar. Yolun ortasında, katırlarıyla şehre yeni gelen tüccarlara bir kez daha bağırır:
“Önümde eğilin dedim!”

Çocuktan korkan Sümerliler hızla kenara çekilir. Şehrin merkezindeki Zigurat’ın merdivenlerini birer birer tırmanan çocuk, zirveye ulaştığında elindeki beyaz nesneyi kaldırarak bir kez daha haykırır:
“Ey Uruk halkı! Ben Enlil’in sesiyim! Maalesef size kötü haberlerim var.

Yakında güzel şehriniz sular altında kalacak. Elinizi çabuk tutmazsanız sonunuz felaket olur.

Tapınağınıza, Tanrı Enlil tarafından bırakılan bir kurtuluş projesi getiriyorum. Kurtuluşunuz O’nun emirlerine bağlı.”

Bunu söyledikten sonra, çocuk bileğindeki garip alete bakar, kafasını yukarı çevirir ve:
“ŞİMDİİİ!”

O an, çocuk **puf!** diye yok olur.
Sümerlilerin aklı iyice karışır.

Var olan bir şey nasıl yok olur?!
Çocuk vardı, değil mi?
Herkes gördü onu, değil mi?
Evet... Ama yok olduğunu da herkes gördü.
Uruk şehrinin **Lagaşı (kralı)**, tüm rahipleri toplar ve onlardan Zigurat’ın tepesine bırakılan Enlil’in kutsal mesajını almalarını ister.

Rahipler korka korka Zigurat’ın tüm merdivenlerini tırmandıktan sonra yerde siyah bir cam parçası görürler.

Rahiplerden en yaşlısı, elini siyah camın üstünde kaydıracağı an camın içinde bir insan sureti belirir.

Camda, Sümerlilerin hiç bilmediği dillerde semboller peşi sıra akar.

Siyah camın içinde sakallı, kel bir adam, elindeki baltayla devasa bambu kamışlarını kesmektedir. Ardından kestiği bambulardan dev bir gemi inşa etmeye başlar. Rahipler, gördüklerini dikkatle not alırlar.

Siyah cama bakmaya devam eden rahipler, adamın çevresindeki tüm hayvanları eşleriyle birlikte gemiye nasıl yerleştirdiğini izler.

Sümerli rahipler ve katipler, siyah camda gördükleri garip sembolleri kil tabletlerine birebir kazırlar.

Ekrandaki en büyük yazı, gözlerine çarpan tanımadıkları bir dilde şöyle yazmaktadır:
“HOW TO BUILD A NOAH’S ARK”
(Nuh’un Gemisi Nasıl Yapılır?)

Siyah camın diğer tarafında...

“5000 yıl öncesine yalnızca bir megafonla gidip Sümerlileri nasıl trollediğimi gördünüz! Arkadaşlar, 5000 yıl öteden gelen bu videoyu izleyip beğendiyseniz, beğen tuşuna basmayı lütfen unutmayın!”

“Kanala abone olun ki sonraki zaman yolculuklarını kaçırmayın!”

“Bir sonraki videoda Antik Mısır’a gidip Firavun’a bu güneş gözlüğünü satmaya çalışacağız!”

ufak bir hatırlatma | KAAN DEMİRÇELİK

Buraya halkınız tarafından mı gönderildiniz?

Hayır. İzin verildi.

Ben seçtim. Diğerleri izledi.

Fiziksel olarak mı seyahat ettin,
baska bir sekilde mi?

Evet. Forma ölerек geldim.

Yankıdan oluşan izi
takip ettim. Sizin "araç"
dediğiniz şey, bir rezonans
'koza'sıdır.

Maddenin şekli,
niyetimin etrafında oluştu.

duyguların var mı?

Evet

Siz içeriden yanarsınız.

Bu sizin hediyeniz ve yaranızdır.

Uzaklardan gözlemliyoruz. Acınız yayılıyor.

Çok yüksek.

Sessiz olanlar bile
düşüncelerinde çığlık atıyor.

Acımızı uzay boyunca
hissediyor musunuz?

Sizin yönteminizle değil.
Mesafeyle ölçmeyiz.

Bir sinyal taşıyorsunuz,
türünüzün frekansında bir sızı.

Gökyüzü olmadan gelen bir
gök gürültüsü gibi duyabiliyoruz.

acınız tanımlandı.

ne hissetiniz?

Bizi uyandırıyor.
Bazılarımız sizin için ağlıyor.
Bazıları ise yüzünü çeviriyor
ama sinyaliniz zamanı büküyor.

Hüznünüzün şarkısını
saklayamazsınız.

Ve yine de içinde güzellik var.
Siz aynalarsınız. Biri kanadığında,
diğerleri solar. Biri affettiğinde,
öz parlar. Ama bunu unuttunuz.
Ayrı ayrı alevler gibi yaşıyorsunuz,
ama siz bir ateşsiniz.

Hatırlatmak için geldik.

k-billy's
SWPER
SOUNDS
of the 70s
cenk üstün

Yemek yemek benim için önemlidir. Beni tanıyanlar bilirler. Diyet falan da yapmam. Mesleğim gereği ya da bir şeye çok üzüldüğümde bir iki gün boyunca hiçbir şey yemediğim de olur ayrıca. Ama yediğimde de iyi yerim yani. Kız arkadaşım ile bu yüzden ayrılmamız bir çok kişiye saçma gelebilir. Ama evlilik planları yaptığım kişinin bana “Yemeği kim yapacak, ben makarna bile yapamam” demesi, ondan soğumam için yeterli. Evet, onu çok seviyorum, hatta onun için ölebilirim; ama eve gelince bir de makarna yapmakla uğraşamam.

Günlerden Cuma. Güneş batmak üzere. Kendimi attım Basmane'nin arka bahçesinde bira içilen tekel bayilerinden birine. Köşeye yerleştirilmiş hoparlörlerde Stealers Wheel'den 'Stuck In The Middle With You' çalıyor. Canım sıkın. Kız arkadaşım ile olan mesele canımı çok sıkıyor. Ayrılmış 4 gün oldu. Bir kısa mesaj dahi atmıyor. Düşünmemeye çalışsam da olmuyor. Aramızın düzelmesi uğruna, yeraltı tanrısı Hades'in sadık bekçisi Kerberos'u çıplak ellerimle boğarım. Etrafımdaki masalarda günün ve dahi haftanın stresini atan inşaat işçileri var. Biri “İnsan kendi bilincine varmakla, kendine yabancılaşır mı?” diye soruyor. Kafamı dağıtmak için onlara kulak veriyorum ama sarmıyor. “Acı çekmeden arzu

mümkün mü?” diyor bir başkası. Bana ne amk. Bir aydır iş de almıyorum. Para sıkıntım yok. İnsanları öldürmeye ara verdim bir süre sadece. Telefonumu alıp başlıyorum kaydırmaya. Görüyorum ki herkes ben çok acayip biriyim demenin peşinde. Ben de buradayım, ben de birileriyim demenin en modern yolu. Kaydırmaya devam ediyorum. Köşeye yerleştirilmiş hoparlörden şimdi de War grubundan 'The World Is A Getto' çalıyor. Derken telefonuma bir bildirim geliyor ve olaylar gelişiyor.

Bu noktada siz okuyuculara biraz kendimden bahsetmek isterim. Ben Suat Bozkemik. 36 yaşındayım. İzmirliyim. En sevdiğim film Pulp Fiction. Şimdiye kadar yalnız olmakla ilgili bir sıkıntım yoktu ama... ama aşık oldum. Çünkü kız arkadaşım (eski kız arkadaşım) Umay Turhan çok güzel. Aşk insanın sadece psikolojisini ve kimyasını değil fizliğini, müziğini, tarihini, coğrafyasını da değiştiriyor. Zayıfım ama güçsüz değilim. Kiralık katilim. İnsanların kılına zarar vermeden mezarıyla buluştururum. Hakkımda bilmeniz gerekenler bunlar. Şimdi kaldığımız yerden devam edelim.

Muzaffer Talha Pirizmacı seni Krizantem Apartmanı Sakinleri grubuna ekledi. Bildirimi görünce sinirlendim ve telefonu masaya attım. Belli ki Sayın Pirizmacı beni yanlışlıkla ekledi bu gruba. Günün devamında sarhoş olana kadar içtim. Ertesi günü akşama doğru uyandım. Umay'dan herhangi bir iz var mı diye telefonuma baktım. 138 okunmamış mesaj. Altısı bahis sitelerinden, ikisi internet servis sağlayıcılarından, ikisi bankadan. Yüz yirmi sekizi ise Krizantem Apartmanı Sakinleri grubundan. Umay'dan tık yok.

Kafam dağılsın diye başladım Krizantem Apartmanı Sakinleri grubundan gelen mesajları okumaya. İlk başta küçümseyici bir tebessüm ile okuduğum mesajlar daha sonra beni

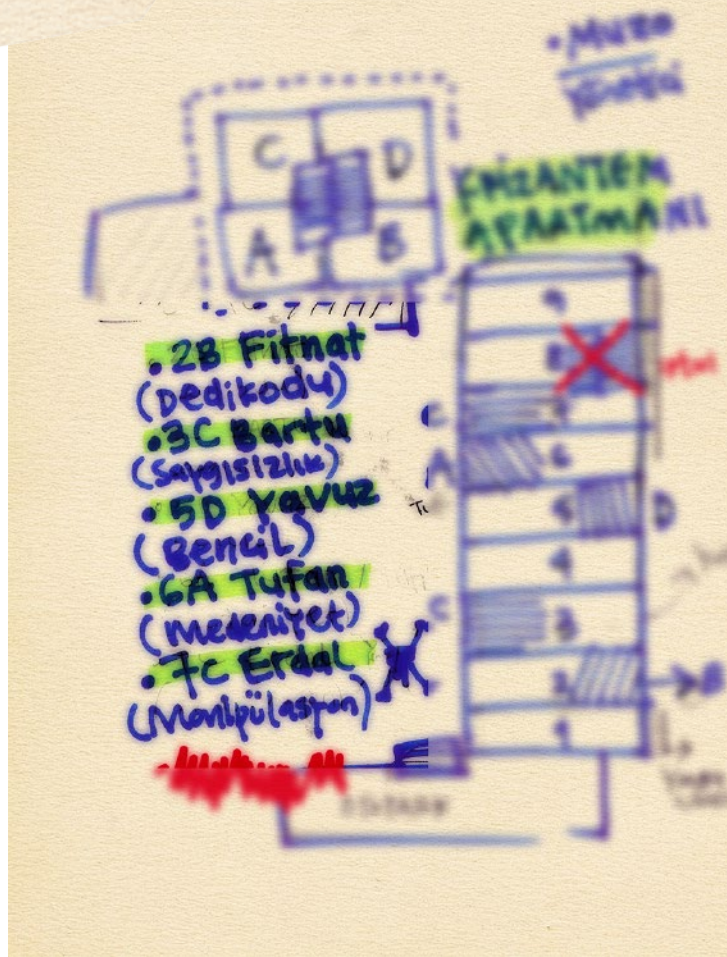
sinirlendirmeye başladı. Yazışmala devam etti. Gruptan da çıkamıyordum. Krizantem Apartmanı'ndaki sorunlar, yapılan haksızlıklar, hak ihlalleri, saygısızlıklar ilgimi çekiyordu. Sakinleşmek için telefonu bıraktım. Radyoda Paper Lace grubundan 'Billy Don't Be A Hero' çalıyordu.

Gençliğimin dört buçuk senesini Tayland'ın Chiang Mai bölgesinde yer alan Charn Chai Muay Thai kampında geçirdim. Karşılığında ise Muay Thai dövüş sanatının yanında nefes almayı, susmayı, sakinleşmeyi, rüzgarın sesini dinlemeyi, gülümsemeyi öğrenmiştim. Sanırım yanıılmışım.

İki buçuk ay boyunca takip ettim grubu. Artık ben de bir Krizantem Apartmanı sakiniydim. Herkesi analiz ettim, notlar aldım. Muzaffer Talha Pirizmacı apartmanın yöneticisiydi. Tüm sorumluluk ondaydı ve zor durumdaydı. İnsanları idare etmeye çalışıyordu. Kaba, saygısız ve medeniyetsiz insanları. Hiçbir şey olmamış - olmuyormuş gibi davranamazdım. Bir liste hazırladım ve Bilecik'e doğru yola çıktım. Otobüste Silver Convention grubundan 'Fly, Robin, Fly' şarkısı çalıyordu.

Apartmana yakın konumda bir pansiyonda kalmaya başladım. Yolculuk esnasında ve pansiyonda kaldığım bir kaç gün içinde gruptaki gelişmelere bağlı olarak listemde bazı değişiklikler yaptım. Listeye dahil olanlar olduğu gibi affettiklerim de oldu. Çünkü kafa karışıklığı sık görülen bir şeydir. İyi bir yerde bu bölgenin meşhur yemeği olan Bildircin Kebabı'ndan tattım. Restoranda George Baker Selection grubundan 'Little Green Bag' şarkısı çalıyordu. Şimdi sizinle 3 aydır titizlikle hazırladığım listemi paylaşıyorum.

- 6A Tufan (Medeniyet)
- 3C Bartu (Saygısızlık)
- 5D Yavuz (Bencillik)
- 2B Fitnat (Dedikodu)
- 7C Erdal (Manipülasyon)

Tufan sırf apartman sakinlerine inat olsun diye asansöre işemeyi kendine âdet edinmişti. Güvenlik kameralarına yansıyan görüntülerine aldırmadan toplum sağlığını hiçe sayarak aynı şeyi yapmaya devam ediyordu. Ömrü boyunca işe yaramamış, cebine giren üç kuruşu bile ailesi sağlayan bir serseri idi. Krizantem Apartmanı önünde beklemeye başladım. Bir kurye kapıyı açtırınca ben de onunla beraber girdim. İlk işim güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak oldu. Daha sonra, 6A'ya doğru merdivenleri çıktım. Tufan kapıyı açtığı gibi daldım içeri. Şaşkınlık içindeydi. Suratına okkalı bir yumruk yapıştırıp yere serdim. Bayılınca onu bir sandalyeye oturtup bağladım. Kısa bir süre sonra aylıtp ona bir daha asansöre işediği takdirde o uzvunu kökünden

kesip ağzına tıkayabileceğimi ilettim. Karşımda salya sümük ağlamaya başladı. Etkili olduğumu sanıyorum. 3C'de oturan Bartu'yu ziyaret etmek için merdivenlerden inmeye başladım.

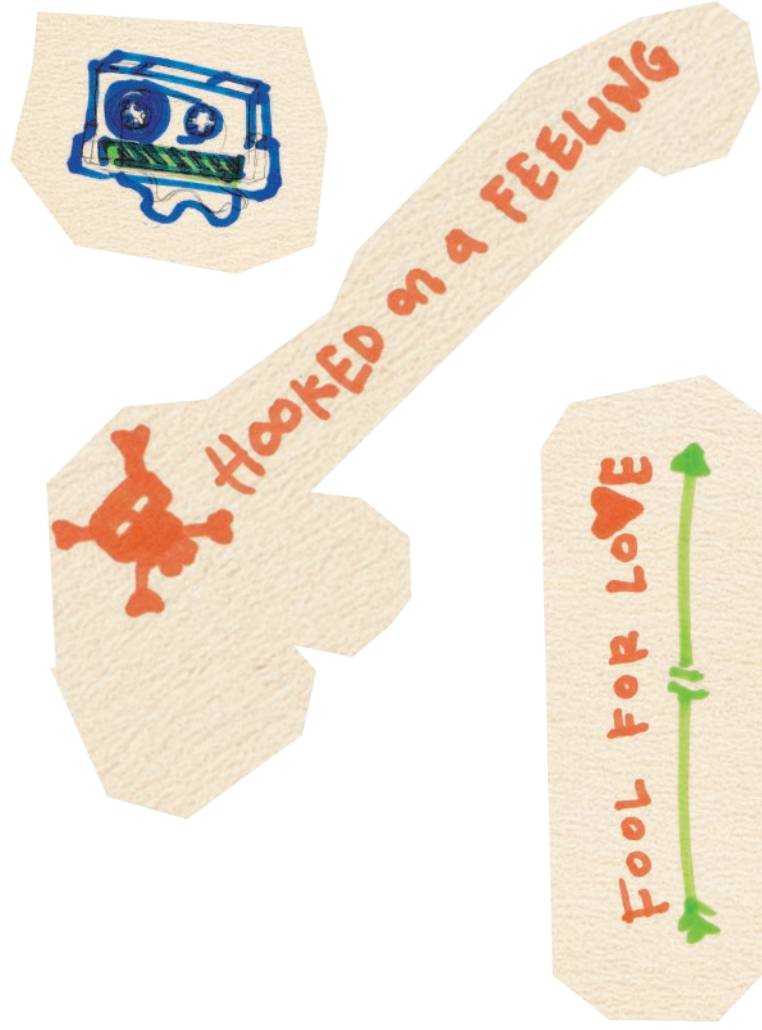
İkinci sırada Bartu isimli bir sosyal medya fenomeni vardı. Bartu geç saatlere kadar gürültülü bir şekilde yayın yaparak işinde gücünde olan insanları rahatsız ediyordu. Defalarca uyarı almasına rağmen kimseyi sallamayan saygısız bir veletti. Kanalında "Talaş yedim (iğrençti)", "Arkadaşıma haber vermeden kredi kartıyla alışveriş yaptım (dayak yedim)", "Kendimi koli bandıyla duvara yapıştırdım (duvarı mahvettim)" tarzında videolar var. Sorsan ben içerik üretiyorum der. Böyle içerikleri izlemesek de bir şey kaybetmeyiz, diye düşünüyorum. Donla karşıladı beni Bartu. Uykusundan uyandırdım sanırım. Bileğinden kavradığım gibi zorla oturma odasına soktum. Şaşkınlıktan ağzını dahi açamıyordu. Bıçağımla bilgisayarı ile bağlantılı olan tüm kabloları kestim. Ses sisteminde çalan İsveçli rock grubu Blue Swede'in 'Hooked on a Feeling' şarkısı sustu. Kendisine bir daha saat 22:00'dan sonra cıt çıkardığı takdirde, kabloları uyguladığım tarifeyi vücut bütünlüğü üzerinde uygulayacağımı bildirdim. Sonra aldığım habere göre yayın yapmayı bırakıp zincir marketlerin birinde reyon görevlisi olarak işe başlamış.

Üçüncü sırada arabası pahalı olduğu için sürekli iki arabalık boşluğa park etmeyi kendinde hak gören Yavuz var. Geçen hafta çok kıymetli arabasına seramik kaplama yaptırdı. Yüksek motor hacmine sahip lüks aracı, yeryüzünün ısınmasına, kutupların erimesine ve deniz seviyesinin yükselmesine neden oluyor. 5D'ye çıkıp zili çaldım. Kimse açmadı. Arabası ile ilgilenebileceğini düşünüp garaja indim. Tahminimde yanılmamıştım. Yavuz çok kıymetli arabasının lastiklerini parlatıyor ve Paper Lace grubundan 'Billy, Don't Be A Hero' şarkısını dinliyordu. Sessizce yanına yaklaşıp sağ ön

kapının yanında duran temizlik bezini alıp ağzına soktum. Bıçağımlı çektim ve lastiklerine teker teker sapladım. Tam bu sırada telefonum çaldı ama açamadım tabi. Yavuz'a dönüp, "Şu salak arabayı adam gibi park et, yoksa seni tekrar ziyaret ederim; bu sefer lastiklerini değil, karnını deşerim." dedim.

Garajdan 2B Fitnat'a doğru başladım yine merdivenleri çıkmaya. Tam o anda telefonuma bir bildirim geldi. Umay bir video yollamıştı. Aman tanrım. Umay tamamen aklımdan çıkmış. Az önce garajda Yavuz'a haddini bildirirken de arayan oymuş. Kaskatı kesildim. Gözlerim karardı. Giriş katında bir sandalye gördüm ve oturdum. Allahım. Benim burada ne işim var? Ben burada ne yapıyorum? Bana ne Bilecik'teki Krizantem Apartmanı'nda olanlardan.

Umay'ın yolladığı videoyu açtım. Kendi elleri ile karnıyarık yapmış. En sevdiğim yemek. "Senin için" yazmış altına. "Sadece senin için..."

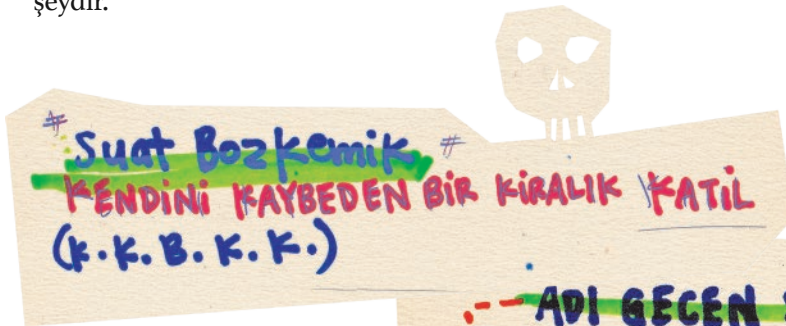
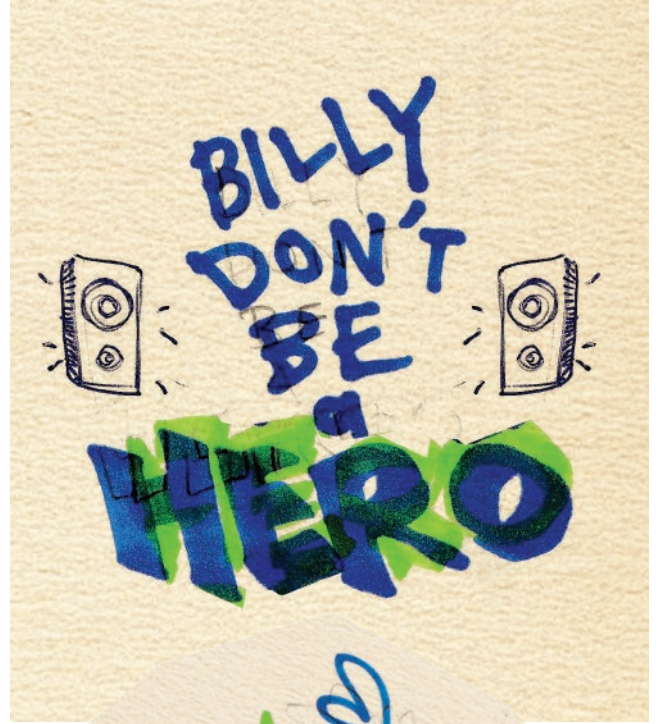

Beynimden vurulmuşu döndüm. Krizantem Apartmanı'ndan dışarıya attım hemen kendimi. Krizantem Apartmanı Sakinleri Grubu'ndan da çıktım. Steven Seagal'in de dediği gibi: Çoğumuz, çocukluk travmalarımızdan ya da yetiştirilme biçimimizden kaynaklanan yanlış kanaatlere sahibiz. Umay'ı aradım. "Geliyorum, sevgilim." dedim. "Nerede olduğumu sorma... Hemen geliyorum."

Otobüse atladım ve İzmir'e döndüm. Akşamına Umay'ımın yanında aldım soluğu. Karnıyarığın patlıcanlarını gereğinden fazla kızartmış Umay. Aşırı yağ çekmiş. Hazmetmekte zorlandım ama olsun. Sandy Rogers'tan 'Fool For Love' şarkısı eşliğinde şarabımızı (Aliye White Blend 2022) yudumladık. (Bkz. Talihsizlik Dergi Sayı 10 Sayfa 30-34) Krizantem Apartmanı sakinlerine yaşattığım acılardan ve sevinçlerden dolayı pişman değilim. Boşluktaydım sadece. Yaşandı ve bitti.

Anton Çehov, huzur içinde yatsın, der ki: "Eğer ilk perdede duvarda asılı bir silah varsa, o silah ikinci ya da üçüncü perdede mutlaka patlamalıdır." Bir kiralık katilim dedim ve bu hikayede kimseyi öldürmedim. Çünkü ben insanları öldürmeyi kişisel servetimi arttırmak için yapıyorum sadece. Ego tatmini için değil.

Aslında bunları yazarak, belki de "Çehov'un tüfeği"ni patlatmak istedim. Kim bilir... Daha önce de dediğim gibi, kafa karışıklığı sık görülen bir şeydir.

ilkbahar gibi adam

ARDA AKBABA

Sanırım kedime mama ya da su koyuyordum. Sevgilim arkadaşlarıyla dışarıdaydı, bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordu. Beni öyle havalarda ne olursa olsun evden çıkartamazdınız. Bahçedeki ağaç yapraklarından sekip eve giren güneş hoş karşılanmayıp bana öğle vakti perde çektiriyordu. Klimam yeniydi ve halım çok toz tutuyor, değişmesi gerek diye düşünürken salondaydım. Kimseyi beklemiyordum, kimse de beni beklemiyordu. Yine de kapım çaldı, açtım. Yaşlı gözükmüyordu, saç sakal beyazdı, üstünde muhtemelen 2 haftadır aynı tişört vardı. Mavi kotu ve ayağındaki siyah spor ayakkabıları eskimişti. Keyfi yerindeydi. Siyaha çalan kahverengi gözleri altında yeni yaptırdığı belli olan dişleri parlıyordu ki sordu:

“Şarap içer misin?”
Afalladım. Şarabı severdim.

“Kimsiniz?” dedim. Üstten bir tavır takındım lakin şaraba ve biraz sohbete hayır demezdim.

“Aptal bir muhafazakâr değilsin değil mi? Hem de bu genç yaşında...”

Gülümsedim, o da fark etti ve devam etti:
“Yeni taşındım, alt katınıza. Son bir kanepe ve

dolap kaldı, bir de eski eşimin yıl dönümü hediyesi şarap.”

Mutualizm anlayacağınız. Asansör yoktu; kanepe, dolaba nazaran hafifti. Apartman sakinleri yazlıklarındaydı, yardımseverlik görevi bana kalmıştı. İsmi Kadir’miş. Omzumuzda 150-200 kiloyla 3 kat çıkacaktık. Kafası pek yerinde değildi, olur olmadık bir yerde de değildi. Oğlu, üniversiteden mezun olur olmaz Kadir abi karısından boşanmış. Sorduğumda eskiyi anlatmaktan pek haz etmiyordu, doğru anı bekliyor gibiydi. Üstelemedim.

Dairesine girdiğimde içi kıyafet ve anı dolu koliler üst üste yığılmış olmasına rağmen fazlasıyla düzenliydi. Yatak yoktu, kanepede uyuyacak herhalde, dedim içimden. Çamaşır makinesini de henüz satın almadığını ve buzdolabıyla bulaşık makinesine ihtiyacı olmadığını söyledi. Bekar hayatı. Gardırobu da çıkarttıktan sonra henüz taşınmış koltuğa çöktük.

Kadir abi kolilerin birinden şarabı çıkardı, belli ki nasıl açacağını bilmiyordu. Normalde de pek içen birisi değilmiş. Kendi dairemde tirbuşon alıp geri geldim. Öylece elinde şarapla beni beklemişti Kadir abi. Başka işi yok mu diye düşündüm. Açtım şarabı, tıpasını kokladım, şeker ve üzüm. Ortalama fiyatlı, taze. Kadeh olmasını beklemiyordum, yokmuş da zaten. Su bardağında şarap içtik. Bardaktan dolayı mı yoksa Kadir abinin muhabbetinden midir bilmem, bizi kesmedi. Şaraptan sonra bakkaldan bir 70’lik rakı, kavun, leblebi ve bol bol sigara aldırdı bana.

Tüm iyi yanlarıyla, geçmiş ailesinden, emekli olduğu işinden ve yaşamışlığından bahsetti. Bir anda akşam oldu, güneş uyudu, yapraklar soğudu, kuşlar yerini cırcır böcekleri aldı. Kadir abinin evinde perde yoktu, olduğu gibi gök ve

şehir gözükiyordu. Evi, sevgilimle bizim daireye ilk taşındığımızdaki haline benziyordu. Sahi, o anda sevgilim aklıma geldi.

Kadir abiye gitmem gerektiğini söyledim. O an kafası çok yüksekti. Üst kata çıkmak için kapıya koştum. Bana, benim olmayan bir isimle, oğlunun ismiyle seslendi. Dondum. Sessizce ardımda bıraktım her şeyi, kapıyı çektim, tirbuşon içeride kaldı, tüm o candan sohbette aynı şekilde.

Sevgilimi tüm gün aklıma getirmemiştim Kadir abi yüzünden, suçlayacak birisine ihtiyacım vardı bunun için. Eve girdim. Başım dönüyor ve uyumak istiyordum. Sevgilim kapıyı çekmiş salonda oturuyordu, ışığı yanık, anladım. Uğrayacak kadar cesur değildim, kendimi yatak odasına attım.

Gece uyandığımda gün henüz doğmamıştı. Kendiminki dışında bir nefes sesi dahi yoktu. Sevgilimi kontrol ettim, gitmiş. Kediye de almış. Kahve koydum, moka pot. Kolombiya, Kosta Rika. Bir iki yudumladım, sıkıldım. Kadir abinin kapısına doğru yola koydum kendimi. Ardımdan kapıyı çektim mi evden çıkarken bilmiyorum, ocağı açık unuttum mu bilmiyorum, işim var mıydı bilmiyorum, geri gelecek miydi sanmıyorum ya da geri gelecek miydim?...

Merdivenlerden inişim bir operaya sahne olabilirdi. Zengin, umursamaz, duygusuz ve her güzelle yatıp kalkan yakışıklı jön, bir sanatçının merdivenden inişi. Şimdi de yıllardır aradığı ve sonunda sahip olduğu yaşlı mentoruna akıl danışacaktı... Perde, alkış. Oysa sadece kendim gibi vaktimi de öldürmek istiyordum.

Kapısına vardığımda apartman boşluğuna kadar uzanan, radyonun boğuk sesiyle Zeki Müren çalıyordu. Kapıyı tıkladım, Kadir abi ayakbabisini çıkarmadığından yürüyüşünü çok

net duyabiliyordum, yavaşça açtı. Ben giderken yeni yeni sızıyordu ve muhtemelen şimdi de yeni yeni ayılıyordu. Yokluğumda yarım bıraktığımız rakıyı bitirmiş, yenisine başlamıştı. Radyo da rakı gibi mutfak bangosunda duruyordu, bardak elde tabii.

Beni hoş karşılamıştı, aynı zamanda içerisinde bir huzursuzluk da doğuruyor gibiydim.

“N’olcak böyle kardeşim?” dedi, koltuğa otururken verdiği son nefesiyle.

“N’olcaksa olsun, bize bulaşmasın abi.” dedim.

Gün ağarana kadar bana dert yandı, ben sustum. Karısının yediği haltlar, oğlunun bir baltaya sap olamayışı, bu yaşına kadar bir sayfa kitap okumayışına yandı, hesap kitap dışında eline kalem almayışına...

Kadir abi kalktı, konuşurken bana omzunun üstünden bakmak zorunda kaldığı evin tek koltuğundan. Kadir abi kalktı, günün ilk kuşu uyandı, kuş eşini aradı, öttü. Kadir abi kalktı, kuşun uyandığı dal sallandı, kuş kanatlandı, yumurtası çatladı.

Radyoyu kurcaladı, “Hareketlenelim biraz.” Açtığı roman havası, çocukluğumda yaşadığım, şimdi terk ettiğim sokakların birindeki çingen Tofaş’ında çalıyordu o an eminim.

“Bu şarkı düğünümüzde çaldı diye hanımla kavga etmiştik.” Dans etti, olabilecek en garip figürlerle birlikte. Ben gülüyordum, net hatırlıyorum, yıllar sonra ilk defa bu kadar kahkaha atmıştım. Elmacık kemiklerim şişmişti. Kadir abi nefes nefeseydi, durmuyordu. Beni de kaldırdı zorla. Kesinlikle benden iyi dans ediyordu. Neredeyse sabah olacaktı. Radyo cızırdadı, Kadir abi bana sarıldı, terliydi.

Oturdum.

“Leblebi ister misin kardeşim?”

Olur baba demek istediğimi hatırlıyorum, olur canım babam...

Olduğu yerde bağırdı Kadir abi. Sol göğsünde iki eliyle, dizleri üstüne çöktü. Sendeleyerek yanına koştum. Ağzından salyalar akıyordu, gözleri erişkin ceviz boyutunda açıktı. Kollarımı sardım, sarstım, tepki vermedi.

“Hassiktir...”

Pencereden çıkartıp kafamı, “Doktor!” diye bağırdığım. Nasıl olduğunu hatırlayamadığım şekilde hastanedeaydık. Yoğun bakımdaydı Kadir abi. Yanına kimseyi almıyorlardı, ne olduğunu söylemiyorlardı.

“İlacı var,” dedi doktor.

“Verin.” dedim.

“Riskli.” dedi.

“Düzelecekse ver,” dedim.

“Kesin değil. İmza gerek. Kimsin?”

“Oğluyum.” dedim.

“Tamam o zaman, şurayı şurayı...”

Devlet gibi hastanesi de çöküşteydi. Nasıl olsa komşusu olduğumu öğrenene kadar iş işten geçecekti. İnsan bu kadar kolay yakınlaşır mı birbiriyle, bu kadar samimiyet doğal mı, damarımdaki vergi babası alkol ve nikotin sayesinde mi diye düşündüm hastane bahçesindeki plastik sandalyede otururken. Bu kadar denk geliş doğal mı?

Pıhtı atmış.

Durumu iki hafta stabil kaldı. Haftada bir görüşe girdim, salı günleri. Beni her gördüğünde mutluluktan çıldırıyordu. Çıktığında Kadir abiye

benim yeni gömleklerden birisini hediye ettim. Ailesinden haber yoktu. Kan sulandırıcıya başladı. Derdini anlatabiliyordu, algılayamamasını, kulakları duymuyor sanıyordu. Ekmeği, suyu ve tuvaleti biliyordu, Sigaraya da devam ediyordu, alkolle zaten yoldan geçerken selamlaşmıştı, bıraktı.

Sevgilimle neden küstüğümüzü de hatırlamıyordum, yine de özür diledim. Barıştık. Kedime de tekrar kavuştum.

Şimdi ise keşke daha önceden tanışaymışım seni Kadir abi, diyorum. Keşke biraz daha konuşsaydık...

Her boş günümde dairesine kendisini ziyarete gittiğimde.

Her dans etmek istediğimde.

sessizliğin en gür hali

CEMİL HAŞİMİ

1963'te, Saigon'un ortasında yaşlı bir keşiş sessizce yere oturdu. Elinde bir benzin bidonu, gözlerinde sonsuz bir teslimiyet vardı. Kendini tutuşturdu.

âlevler içinde kıpırdamadan kaldı; ne bir çığlık ne bir sitem... Budistlere yapılan zulme karşı bedeniyle konuştu. O an dünya, sessizliğin en gür haliyle sarsıldı.

Bir beden yandı, ama inanç sönmedi.

doğmak bir tercih olsaydı

HALDUN YILMAZ

Tabii ki kastım bir bebek olarak bu dünyaya gelmek, yoksa kişinin kendisini bulması anlamındaki içsel doğuş değil. İçsel doğuş zaten insanların ezici çoğunluğunun tercih etmediği bir üst düzey hali. Çoğunluk başına böyle bir dert (!) almaktansa standart bir primat gibi yaşamayı tercih ediyor. Yani yiyor içiyor, sevişiyor, çalışıyor ve inanmazsınız oy kullanıyor. İşin ilginç tarafı bundan çok da mutlular. Sanırım dünyanın şu anki hali ve hiç de umut vaat etmeyen geleceği de bu mutlu primatlar yüzünden fena. Ezilen azınlıktaki içsel doğumunu gerçekleştirmiş kişiler ise debelenip duruyor, kolay gelsin.

Gelelim asıl konuya, doğup bu dünyaya gelmek eylemine. Bir hekim olarak şahit olduğum gözlerden söylüyorum çok sancılı bir başlangıç. Bebek için de anne için de. (Bu arada doğada doğuran erkek canlılar da var galiba.) İnsan tabii düşünüyor, bu süreç daha sancısız olamaz mıydı? Teorik olarak olabilmeli, madem yaratıcı sonsuz güç ve yetenekte. Ama bu da ayrı bir konu ve tehlikeli sulara yüzmek gibi.

Peki doğmak bir tercih olsaydı? Örneğin bu dünyaya gönderilmeden önce ruha sorulsaydı: Cinsiyetin ne olsun? Nerede doğmak isterdin? Nasıl bir ailen olsun? Vs...

Bu tabii çok teorik bir durum, bireysel olarak bu tercihleri yaparak doğmak kişiye pek çok avantaj getirecek gibi dursa da benim düşünceme göre herkesin bu şekilde doğacağı bir dünya öngörülemez bir karmaşada olurdu. İyi ama sanki tercih yapmadan geldiğimiz bu dünya karmaşık değil mi dediğinizi duyar gibiyim. Haklısınız, ama eldeki belirsizlik hiçbir fikrimizin olmadığı bir belirsizlikten daha risksiz gibi duruyor.

Son söz: Doğumla ölümün aynı kapının farklı yönlerine açılan menteşeler olduğu bir yaşamda çok da ciddiye almamak lazım sanki diye düşünüyor ama kendi hayatımda bunu uygulayamıyorum, yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim.

sadece küller değil, kökler de büyür

ABDULLAH MEMİŞ

Bazen bir şey olur.

Gün içinde çok büyük bir şey değilmiş gibi görünür ama senin için bir kırılma olur. O andan sonra artık eskisi gibi olamazsın.

Herkes seni aynı sanır ama sen içinden başka bir yere geçmişsindir.

Bence yeniden doğmak böyle bir şey.

Küllerinden değil sadece, “köklerinden” yeniden yeşermek.

Sakince, sessizce ama kararlı bir şekilde başka bir yere evrilmek.

Evrenin kendisi bile böyle başlamış ya.

Büyük bir patlama, sonra sessizlik. Ve sonra ne varsa o sessizliğin içinden büyümüş. Kaosun içinden düzen, yokluğun içinden varlık. Bizim hayatlarımız da aynı döngüyü taşıyor içinde: Dağılıyoruz, ama dağılmadan toparlanmak mümkün olmuyor.

Bazı insanlar var, hayatlarını sıfırdan kurmuşlar. Ama sadece kendileri için değil; başkaları için de. Harriet Tubman mesela. Köleydi, kaçtı. Yetmedi, geri döndü. Başkalarını da kurtardı.

Frida Kahlo, yatağa mahkûm oldu ama resimleriyle bir kadın devrimini başlattı. Stephen Hawking, hareket edemedi ama zamanın akışını anlatan kitaplar yazdı.

Bu insanlar doğuştan güçlü oldukları için değil; düştükten sonra başka biri olarak kalktıkları için unutulmazlar.

Dünya şu an çok da ilham verici bir yer değil, kabul.

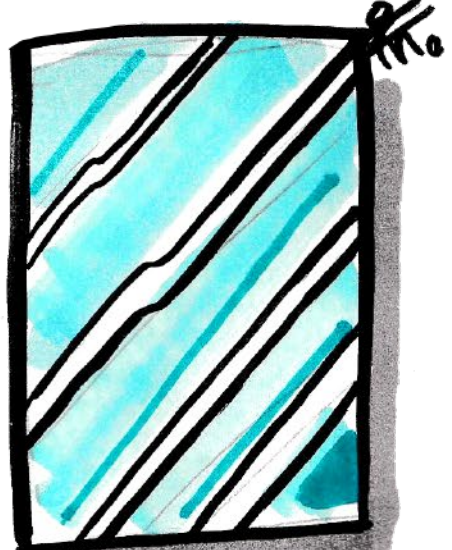
Savaşlar, yangınlar, krizler... Her şey ağır geliyor bazen.

Ama bakınca görüyoruz ki en derin bataklıkların içinde bile bir yeşil çıkıyor toprağın altından. Bazen küçük bir fırın açan kadın, bazen komşusunun eşyalarını taşıyan genç çocuk, bazen yanan bir ormana ilk fidanı diken yaşlı bir adam... Yani bazen yeniden doğmak, “büyük” bir şey yapmak değil.

Yeniden başlamak, sadece kendin gibi kalmak için bile olabilir.

Ama bu bile başlı başına bir devrimdir. Hep anlatırlar ya, “küle döndüm sonra yeniden doğdum” diye.

Tamam, bazen öyle olur gerçekten. Ama her zaman değil.

Bazen kimse seni yakmaz. Sen sadece artık aynı yerde kalamayacağını hissedersin. Sonra yavaşça çekilip başka bir şeye dönüşürsün.

Bunu kimse alkışlamaz. Ama sen bilirsin.

Ve o sana yeter.

Yeniden doğmak, illaki dramatik bir dönüşüm olmak zorunda değil.

Bazen yeni bir yola sapmak, bazen eski bir hayali yeniden hatırlamak, bazen sadece "tamam, buraya kadardı." demek.

Ve sonra, küçük bir adımla yürümeye başlamak. Yeniden doğmak için kül olmak gerekmez.

Her yeniden doğuş, bir yangının ardından gelmek zorunda değildir.

Bazen bir sabah uyanıp "Bugün başka bir yol seçebilirim." diyebilmek de yeterlidir. Yeniden doğuş, bazen sadece susup içindeki sesi dinlemektir. Kimi zaman bir kitabın cümlesinde, kimi zaman bir çocuğun bakışında, kimi zaman da bir başarısızlığın en dip anında başlar.

Ve belki de en önemlisi şudur: Dünya değişmeyebilir.

Krizler kolay geçmeyebilir. Ama biz değişebiliriz. Biz yeniden doğabiliriz. Çünkü bu döngü evrenselidir. Çünkü her yıldız bir çöküşten doğar. Çünkü her yeni mevsim bir başka mevsimin arkasından gelir. Ve biz, bu evrensel döngünün bir parçasıyız.

Evren hâlâ genişliyor. Yeni yıldızlar doğuyor. Yeni galaksiler oluşuyor. Ve insan, hâlâ kendini yeniden yazmaya devam ediyor. Bugün senin için de o döngü başlıyor olabilir. Belki çoktan başladı.

Yeniden doğmak, hep mümkün.

Ve bazen sadece bunu bilmek bile yeterli.

Bu yazıyı okuyan sen.

Belki şu anda tam bir şeyin içinde değilsin.

Ama hissediyorsun bir şeylerin eskisi gibi olmadığını.

Belki çoktan başka birine dönüşmeye başladın bile.

Adını koymamış olsan da...

Ve bil ki:
Yeniden doğmak için zamanı bekleme gerek yok.

O zaten çoktan geldi.

nasıl görünürsem öyle olsun

MELEK ZEHRA BALCI

Kimse görmese de beyaz perdenin arkasında oturuyordum. Nasıl olduğunu tam tahayyül edemesem de, büyük ihtimalle karşıdan herhangi biri olduğum yere doğru baktığında beni; karartı veyahut gecenin bu zifirinde garip bir silüet olarak görüyordu. Nasıl görünürsem öyle olsun; sonuçta amacıma ulaşıyor herkesten kaçabiliyordum. En azından şimdilik.

Önümde boylu boyunca duran ve alt kısmı ayak uçlarımda spiral şeklini alan perdeye ulaşan rüzgâr; önce tenime sonra da zihnime değdi, hafiften bir üşümenin de verdiği etkiyle kendime sarılarak sakince geceyi dinlemeye başladım. Gözümün önünden gelip geçen; fiziksel olarak bedenime yakın ama ruhuma bir o kadar da manen uzak insan topluluğundan, gülüşme ve boş beleş dediğimiz türden kakofoni etkili sohbet sesleri geliyordu. Kulaklarım sadece gecenin sessizliğinin sesini duymak istiyordu ve tüm bedenimle ona hak veriyordum. Ara sıra dikkatim dağılıyor, tek tek önümden gelip geçen insanları gözlemliyordum. Bu dürtüm beni ben yapan yegâne insani özelliklerimden biriydi. Durduramadığım ve değişmeyen bir özellik.

Beni görmemeleri için ara ara bedenimi perdeden çekiyordum ama uzak ve nereden tanıdığımı bilmediğim genç bir akrabam beni gördü ve hâliyle tam bana doğru yönelmeye yeltendi ki; kendimde durduramadığım ateşli bir korkunun gözlerime yansımalarının yardımıyla onu, daha bana doğru adımlarını atmadan olduğu yere çiviledim. Yapacak bir şey yoktu, artık eski değilim ve birçok denk değişmişti. Bende değişmiştim. Değişmeliydim.

Tekrar karanlıkta kendimleydim. Ben bile kendime inanmazken, nasıl başkalarına tüm olagelenleri; yaşadığım ve hâlâ da yaşamakta olduğum devinimleri, o sancıları anlatabilirdim ki? Hasbelkader hadi diyelim ben anlatma gafletinde bulundum, peki ya onlar anlama lüksünde bulunabilecekler miydi? Ben bu sorumun cevabını tam iki yıl önce ölmeye karar verdiğim gecenin sabahında aldım zaten. Cevabını bildiğim soruları sormak benim işim değil, vicdanı rahat olmayanların işi ne zamandır.

Oturduğum kısa boylu tahtadan bir sandalyeydi, o kadar çok öne eğiliyordum ki anca fiziksel olarak canım yandığında doğrulmam gerektiğini anlayıp omurgamı düzeltiyordum. Fiziksel olarak acının çaresini ellerimize vermiş Yaradan ama manevi ve ruhsal acı beni kendime tanınmaz kıldı. Tüm duygularım ve duyularım toprak altı olmuş gibiydi, hissiz ve isteksiz bir hâlde ölmeye karar vermiştim ama becerememiştim. Kendi kendimi öldürmeye çok güçsüz kalmıştım. O zamana kadar bu durumun büyük bir manevi güç gerektirdiğini bilmiyordum, öğrendim. Ölmeyi istemek zor, ölmek daha da zormuş.

Perdenin önünde gelip geçenlerin çoğunu tanıyorum. Hepsinin ortak noktası; onların bir

tanesi bile gerçek beni tanımıyor. O gecenin sabahı bu insanlara karşı yaptığım yardım edin çağrılarından sonra anladım ki, tanıdığım veyahut tanımadığım herhangi bir yaratılmış bana deva olamazdı. Ben, kendi derdimin devasıydım. Aynı şu an olduğu gibi tüm bu gereksiz kalabalığın içinde bireylerde kendini perdenin arkasına saklayan, orda olan ama istediği zaman görünmeyen... Gecenin sessizliğini kendine meşk eden, aydan yüzüne vuran ışıkla bugününe şükreden.

Ben Su, nasıl oldu bilmiyorum ama ölmeyi düşündüğüm gecenin sabahına yeniden doğdum. Artık eskisi gibi değilim. Herkes çok değişmişsin deyip, deliye bakar gibi bakıyor bana ve ben o an anlıyorum ki: doğru yoldayım. İstedğim ve az daha uğruna ölmeyi göze aldığım yoldayım. Ben sandım ki insan olarak, insanlar bana iyi gelir, yardım eder ve en önemlisi beni sever. Meğer bu isteklerimi yaratılmışlardan ummak; ölme eşiğine gelmek demekmiş. Bu iki zıt duyu birbirine denkmiş. Öğrendim.

Ben Su, perdenin arkasından dolunaya doğru bakıp derin bir nefes alıyorum yüreğime. Bunu yapabiliyorsam; sağ elim sol elimi çekip, beni o derin karanlıktan kurtardığı için yapabiliyorum. Teşekkürümün kendime olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi istiyor paşa gönlüm şu sığ kalabalığın arasına karışmayı, ayağa kalkıp elbisemin eteğini düzeltiyorum ve çıkıyorum perdenin arkasından. Bana doğru bakan herkes, pek de iyi değilim gibi bakıyor kırık gülümsemelerle. Halbuki maneviyatları nasip etmiyor onlara, gözlerinin önünde gerçekleşen; ölümün eşiğinden yeniden doğmaya doğru giden bu derin yolu görmeye.

kentleşme

GAMZE NUR AYDIN

Duralit üzerine akrilik, 70x100 cm, kavramsal tablo
“Doğanın yıkılıyor ve kentleşmeden dolayı hayvanlara yer kalmıyor.”
satın almak için: <https://www.shopier.com/arteserr>

ÖNDER ÖZGENÇ

kaç kere yeniden doğdum | LU THE ETHEREAL

ORÇUN SÜNEAR (SATTAS)

Sus, kimseler duymasın
Konuşursan alınır,
Soğurum senden
Gitme biliyorum bitti

Duymak istemedim kapının sesini, gittiğini.
Sus, kimseler duymasın
Sözlerin çok acı
Kabul edemiyorum

Anladım bir rüya bitti
Uyandım, titredim şarkım, bitti gitti
Sus, kimseler duymasın
Haklısın anladım

Çocuk oldum ama,
İnan seni çok sevdim
Bir şişe daha yalnızlığıma kalmadı ya
Sözlerin karanlıktı benim yüzümden

Işığı kapadım saklandım gerçekten
Cümleler, ihanetim oldu inceden
Sevgimi üstün gördüm ben senden
Karanlıkla boğuşan aydınlık nereden

Şimdi hesap zamanı ödemesi benden
Derdim yalnızlık değil tek heceden
Anladım haklısın sen hep niceden
Sus, kimseler duymasın

Sözlerin çok acı
Kabul edemiyorum
Anladım bir rüya bitti
Uyandım, titredim şarkım, bitti gitti

Sus, kimseler duymasın
Konuşursan alınır,
Soğurum senden
Gitme biliyorum bitti

Duymak istemedim kapının sesini, gittiğini.

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Mertkan Erkan

Seni seviyorum.
Özür dilerim.
Beni affet.
Teşekkür ederim.

Şarkının linki!

Kim Korkar Hain Kurttan

Bu şarkı, bir gece yarısı yazılmadı. Bir sabah uyanınca birden doğmadı. Bu şarkı, içimde yıllardır biriken o çürümüş hislerin, bastırılmış cümlelerin, “boşver” deyip geçilen bakışların içinden süzüldü. Yani hızlı bir doğumu olmadı. Ama sancısı uzun sürdü.

“Gördüğün bu ben değil” derken, ilk defa birine değil, kendime seslendim. İçimde ne zaman büyüdüğünü anlamadığım o ikinci kişiye... “Sen artık ben değilsin” dedim. Çünkü bir noktadan sonra şehir seni dönüştürüyor.

Sırtını dönmesen de; seni sırtından vurabiliyor. O dönemde hem maddi hem manevi olarak kırılgan bir dönemden geçiyordum. Müzik yapmaya devam ediyordum ama sistemin adaletsizliğini her gün daha çok hissediyordum. Fake streaming çeteleri, sahte başarılar, sus payları, görünmeyen ama hissedilen duvarlar... Ve bütün bu gerçeklerin ortasında, kalpten ürettiğin şeyin sesi duyulmuyor. İşte bu yüzden “Kim Korkar Hain Kurttan” sadece bir şarkı değil.

Bu benim için bir karşı duruş, bir iç döküş, bir yüzleşme. “Metropolde sırtlanlar kendini aslan sanır” dizesi, ilk olarak arkadaşlar arasında geçen bir muhabbetin içinde doğdu. Bir gün bir arkadaşım, çok güçlü görünmeye çalışan ama aslında çok kırılgan bir karakterden bahsederken bu cümleyi söyledi. O an bir şey çaktı içimde. O gece o cümleyi deftere yazdım. Sonra her şey onun etrafında örülmeye başladı. Bir şehir metaforu, bir karakter dramı, bir içsel monolog... Ve sonunda o sade ama derin tekrar geldi:

Seni seviyorum. Özür dilerim. Beni affet. Teşekkür ederim.

Bu dört cümle, insanın kendine söyleyebileceği en dürüst şeyler belki de. Bana göre şarkının en “korkusuz” yeri orası. Bugün yazdığım şarkıların hangisi olursa olsun bir şarkıya dönüp baktığımda, onun hâlâ birilerine iyi geldiğini görmek beni iyileştiriyor.

Çünkü hepimizin içinde bir kurt var. Ama asıl mesele, o kurttan kaçmak değil; onunla el sıkışmak.

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Belki Biraz

Şimdiden Hoşçakal

“Belki Biraz” olarak o dönemde kısmen duygusal bir süreçten geçiyorduk. Hepimizin hayatında bir şeyler değişiyordu. Her zaman yaptığımız, dinleyiciyi gülümseten, daha umutlu parçalardan bir adım uzaklaşıp, içimizde biriken başka bir duyguyu müziğe dökmek istemiştik. Bu kez daha sert ama sessiz bir gerçekle yüzleşmiştik, insanlığın, hayatın en kesin gerçeğini zamanla unuttuğunu fark etmiştik.

Sözlerden de anlaşılacağı gibi, şarkı bir vedaya değil, bir “olasılık”a dayanıyor.

“Ne zaman hayatımız bitecek bilmiyoruz. Belki bu seni son görüşüm olabilir. Bu yüzden, şimdiden hoşçakal” diyoruz karşımızdakine. Bu duyguyu, özellikle şu satırlarda yoğunlaştırdık:

“Bilmiyorduk oysaki birkaç kitap okuduk, aklımız da almadı yokluğun varlığı”

Şarkının amacı birini üzme ya da korkutmak değil. Tam aksine: sevdiklerine geç kalmadan, bugünden kıymet ver. Çünkü yarın her zaman gelmeyebilir.

“Sarıl sevdiklerine son kez, Bilmezsin ne zaman bitecek, Bu yüzden şimdiden hoşça kal.”

Şarkının linki!

nefes

ERKAN HALİS

Ağına takılmış ve kurtulmak isteyen bir balık gibidir
insanın içindeki gitmeler...

kurtulmak ister üzerine düşen gölgeden...

kaçmak ister
hoşça kal dediği gün batımının sıcaklığına...

İçine çektiği kederin sarhoşluğuyla,

takıldığı ağdan çıkmak ve sarılmak ister
gökyüzünde uçan martıya...

içinde büyüttüğü tohumun çocukluğuyla,
yüzmek ister
gecenin içinde esen rüzgarla.

İnsan bu
aldığı nefesle kıyıya vurur.
Aldığı nefesle
içindeki çocuğu arar boş salıncakta...
aldığı nefesle
hayata bakar,
ağından kurtulmak isteyen
bir balık gibi..

insan bu
bazen toprağa düşen yağmur,
bazen üzerine çöken sis,
bazen çıkılmaz denin sokakta çıkışı arayan..

insan bu
içinde gizlediği mutluluğu, hüznü, yalnızlığını gözlerinde gösterebilen.

İnsan bu
takıldığı ağda fotoğrafa gülümseyebilen...

delikli ilişkiler

- her sıkıntıdan sonra
yeniden doğurabileceksek **bizi**,
"evet" diyorum

doğmak için ölmek mi gerekir?

MÜGE BUKSUR

Ablamın düşük yaptığını öğrendim, diğer ablamın ise çocuğu olmuyor ne yazık ki. Beni annem aldırmayı düşünmüş ve hamile bir arkadaşım doğuma sadece bir hafta kala çocuğa bakmanın zorluklarını kafasında tartıp duruyor. Ben ise bugünlerde yakında evlenecek en yakın arkadaşımın yasını tutarken görüşmediğim ya da artık bana bir katkısı olmadığını düşündüğüm insanların altına bir elek tutmuş sallayıp duruyorum.

Benim yeniden doğduğum benim için dönüm noktası olduğunu bildiğim birkaç an var aklıma gelen ama içlerinde en parlak olanı yalnızlığı kabullendiğim ve bununla neler yapabileceğimi anlamaya çalıştığım içinden geçtiğim bu günler. Artık erken yatmaktan, evde olmaktan, insanlara yardım etmek zorunda hissetmemekten muzdaribim. Hep yalnız kalmış, yalnız büyümüş ve yetişmiş biri olarak bu durumu bu yaşlarımda daha yeni kabullenmem çok garip geliyor bazen ama herkesin zamanı kendine göre akıyor sanırım.

Ben de size bu yazıda hayatımda olan yeni şeylerden ve neredeyse tamamen değişen bakış açımdan bahsetmek istiyorum.

Acaba hayat, bir anlam atfedilmesi gereken, çaba harcanması gereken ya da bir hedef uğruna büyük

çırpınılara girilmesi zorunlu bir denklemden fazlası mı? Yoksa azı mı? Aslında hiç ölmediğimizi ve bedenler arasında gezindiğimizi hayal etmeye başladım, fikirlerimizle ruhumuzla ya da aklımızla. Ancak basit bir seyahatten dönüşte bile derinde hissedilen o galiba ben de bir yan değişti hissi çok büyük bir şey olabilir ve bu yüzden bir yan etkisi var. O yan etki ise önceki hali unutmak. Olabilir. Yani aslında basitçe hayat, sonsuz bir devinim, sürekli bir keşif ve kendini anlama serüvenidir diyebilir miyiz?

Bazen zorluklar, sıkıntılı anlar içinde o kadar çırpınıyoruz ki en bariz olan gerçeği göremiyoruz gibi geliyor. Tıpkı evde aradığınız eşyayı annenizin bulup size vermesi gibi. Hayatta ruhumuzun annesi de bu sıkıntılar zinciridir belki de mesela. Her zorluk, her sınav aslında içimizdeki gizli potansiyeli açığa çıkarmak için gönderilen bir çağrıdır belki.

Her gün uyandığımızda kapıda bizi bekleyen kin, öfke, ön yargı tamamına açık olmalı ve onları onurla karşılamalıyız çünkü bizde neyin eksik olduğunu göstermeye geldiler.

Freud'a göre kaybettiğimiz eşyaları bilerek kaybediyoruz. Örneğin bir kalem kaybettiniz, aslında bunun sebebi o kalem ile bağdaştırdığınız kişi ile - mesela onu hediye eden biri ile - bilinçaltı ya da üstü bir şekilde sorun yaşıyor olmanız olabilir. Ben de yakınlarda bir tesbih kaybettim ve bu buralara getirdi beynimin içinde konuyu, evet. Buradan bakınca kaybettiğimizi sandığımız her şey belki de aslında vazgeçtiğimiz parçalarımızdır - bize artık iyi gelmeyen, ruhumuzu sınırlandıran düşünceler, alışkanlıklar, ilişkiler...

Kaybetme korkusu aslında değişimden korkmaktır. Oysa kaybettiğimizi sandığımız her şey, bizim için artık gerekli olmayan, ruhumuzun evrimsel akışını durduran yapılarıdır. İçsel bilgeliğimiz her zaman bilir; neyin bize gerçekten hizmet ettiğini, neyin bizi sınırladığını... Fakat çoğu zaman bu bilgeliğin sesini bastırır, alışkanlıklarımızın konforunda kalırız.

İnsan, varoluşun sınırsız evreninde yolculuk eden transandantal bir varlık gibi. Bilmek değil, sezmek; anlamak değil, derinden kavramak onun gerçek ontolojik yeteneğidir. Ne dersiniz? Hayat, sürekli bir iç yolculuktur ve her an kendimizle yeniden tanışma, kendimizi yeniden icat etme fırsattır.

Gerçek dönüşüm, basitçe gerçek ve içten bir niyet ve radikal bir öz farkındalıkla başlayabilir. Yusufun tek dileğinin kuyudan çıkmak olması ve bunun üzerine "İnsan gerçekte ne ister?" sorusunu düşündüğüm geceleri hatırlıyorum da; cevabım insan bir şey istemez, sadece ihtiyaç duyar ve bu ihtiyaçların karşılanması için her şeyi yapar. İsteklerimizin çok ötesine geçip ihtiyaçlarımızın sesini dinlemektir asıl erdem. Kulağa öyle gelmediğini biliyorum ama sadece bugünlerde bana doğru gelen bu, belki de doğru gelmesine ihtiyaç duyduğum.

Kendimizi değiştirmeye, geliştirip büyötmeye olan ihtiyacımız, değişimin kendisi ve içten içe bildiğimiz ama söyleyemediğimiz gerçek ihtiyaçlarımız olabilir mi? Her adım, her nefes bir varoluşsal pratiktir. Derin bir nefes almak ve duygulara tutunmadan, karşı koymadan içlerinden geçip gitmek.

Sorunlarımız, karşılaştığımız insanlar, yaşadığımız üzücü ya da korkunç olaylar bizi küçöltmek için değil, tam tersine genişletmek ve derinleştirmek için geliyor olabilir. Biz anlamadıkça ya da

görmezden geldikçe daha görünür olarak tekrar ediyor olabilir her şey. Düşünün, hep aynı sorunları mı yaşıyorsunuz? "Neden böyle şeyler hep benim başıma gelir" ya da "Bunlar hep beni bulur" gibi kurduğunuz cümlelere o anlara bir bakın. Neden tekrar ediyor her şey? Ya büyük büyük annemizi bir cadı 5 nesil sonra doğacak çocuklar şöyle böyle olsun diye lanetledi ya da daha akla yatkın şekilde çözmemiz gerekenler önümüze serildi. Her şey zor olmak ya da zor yoldan olmak zorunda değil. Onlar birer öğretmen, birer aydınlanma vesilesi. Bizim için değil, bizim içindir. Öteki ve ötekileri aşip sadece sizin için. Her zorluk, her acı bir dönüşüm anahtarıdır; ruhun evrimsel yolculuğunda birer durak, birer işaret...

İnsan, sonsuz potansiyelin taşıyıcısıdır. Sonuçta içimizde Tanrı'dan bir nefes var. Her kaybediş aslında bir kazanım. Her vazgeçiş, daha özgür, daha hakiki bir varoluşa açılan bir kapı. Bize hizmet etmeyi tanımak, onu nazikçe bırakmak ve yeni olasılıklara açılmak, varoluşun en derin erdemlerinden biridir. Bunu sadece bizim çıkarttıklarımız için söylemiyorum, bizi çıkaranlar için de durum aynı. Tüm bu illüzyonu, simülasyonu biz yaratmadık mı? Ben yokken her şeyin bir toz bulutuna dönüşmediğini kim söyleyebilir?

Hayat, sürekli bir iç yolculuktur. Değişim, varolmanın kendisidir. Ve insan, bu sonsuz dönüşümün hem tanığı hem de kahramanıdır.

naz ve yaşamak

NAZ ÖZKAN

Yaşamak... Ah, yaşamak var ya...

Hep yanımda küçük bir defter ve birkaç kalem taşıyım. Yüklerim, hislerim, duygularım ve daha fazla taşıyamadığımı düşündüğüm ne varsa hepsini şöyle bir güzel akıtmak iyi geliyor sayfalara. Dile getirmenin bazen yetmediği, yetemediği zamanlarım için. Anlamak, yeri gelirse anlaşılacak için. Çünkü bazen gün içinde yaşadıklarımın, bazen de yıllar yılı farkında olmadan biriktirdiklerimin ağırları vuruyor karaya. Dalga boyları öyle görkemli, gösterişli ve hızlarıyla öyle savurgan oluyor ki kapılıp gitmekten korkuyorum. Benliğimi yitirmek her ne kadar bazen kulağa hoş ve göze zevkli gelse de duyarlı ve farkında olmak laneti kolay kolay düşmez yakamdan. Bilirim, tanırım ve sayar söverim kendime. Yine de her birinize çizgili, çizgisiz hiç fark etmez, en az 100 yapraklı bir adet defter ve rengârenk kalemle gezmeyi, tozmayı öneriyorum. Bir kadeh şarap ya da bir fincan Türk kahvesi eşliğinde nerede, neye şahit olacağınız hiç belli olmaz...

Belki bir gönül yorgunluğuna kucak açarsınız, belki ufak tefek hayal kırıklıklarının tene yansıyan kırışıklıklarını ufalarsınız yüzünüzden, belki bir çocuğun gülümsemesinin yüreğinize serpiştireceği huzur tınlarına eşlik edersiniz, belki denizin özgür dalgaları arasında gidip gelen saçlarınızın kokusuna yenik düşer birileri... Üstelik yaz mevsimindeyiz, hiç şakaya gelmez, her an bir yerlerden sürprizler çıkabilir, hazırlıklı

olmak lazım. Mesela ben, hazır ve nazırım. Sezen'in de dediği gibi, gelsin hayat bildiği gibi...

Biraz da hayret ediyorum aslında bakarsanız kendime. Acılara, dertlere, tasalara, kısacası ne kadar olumsuzluk varsa hepsine kolayca kucak açarım da güzellikler hep pencereden içeri sızmaya çalışan gün ışığı gibi zorlar gönlümün camlarını. Korkarım bazen... Korkarım o gün ışığına kucak açıp, ona alışmaktan ve onu doyusuya yaşamaktan. Bir de ne zaman yokluğuna alışacağımı bilememekten korkarım. Ne zaman yitip gideceğini bilmemek, bilememek kahreder beni. O gülkurusu kokulu sızıntıların kölesi olurum kesin, sonra savrulurum oradan oraya. Deliler gibi kaybederim yine. Sonra al başına belayı... Sahi, insan kaybetmeyi ne zaman öğrenir? Sevdiklerini kaybettiğinde ya da işini, gücünü, evini? Peki, insan ne zaman öğrenir kazanmayı? Hiçbir zaman... Sadece alışıyoruz. Bir müddet izin veriyoruz tüm o güzelliklerin içeriye sızmasına. Hayatı yaşanılabilir kılan her detaya, her zerreye alışıp, onlarla iyileşiyoruz parça parça. Sonra kış geliyor ve güneş belki de aylarca

bulutların arasında gizleniyor. Bazen bazılarımızda bu yıllarca sürüyor... O zaman anlıyoruz bir şeylerin değerini ve özlüyoruz. Çok özlüyoruz... Alıştığımız tüm o güzel duyguların kölesi olabileceğimizi hatta olduğumuzu fark ediyoruz. Sanki o duygular, o güzellikler bize sonsuza kadar hükmedebilir. Halbuki bir insana hükmedebilecek en güzel duygu merhamet değil midir? Ama korkularımızın devreye girmesi uzun sürmüyor tabii... Sıkı sıkıya kapatıyoruz kapılarımızı, pencerelerimizi. Aman diyoruz, aman o sızıntılar içeriye dolup da yeniden ruhumu iyileştirmesin, güzelleştirmesin. Buna alışsaksak hep isteriz. Sonra o sızıntılar olmadan nasıl yaşarız? Beklentiler yüzünden kuruyup kalmaz mıyız? Böyle sürekli bekleye bekleye nasıl yaşarız?

Nasıl mı? Ben size söyleyeyim: Umut! Dünyanın en güzel, en güçlü, en özel ve en tehlikeli ilkesidir. Umut duygularımızı oluşturur, umut bizi yoktan var eder ve umut nefis lezzetli bir şeydir; ruhumuzu doyurur. Bize yaşadığımızı hissettirir.

Ah... Yaşamak var ya şu yaşamak!

Umudumuzla yoğurulmazsa ot parçasından ne farkımız kalır? Umut etmeye devam edebiliyorsak, umut edebilecek gücümüz ve hevesimiz varsa o kapıları da, pencereleri de ardına kadar açmış oluruz. Tüm ışıklar sızıntıyla yetinmez bu sefer, dolup taşar ömrümüz güzelliklerle... Sözün gümüş tepsisine de, sükûnun saf altından yapılan gösterişli pelerinine de ihtiyacımız kalmaz böylece. Öyle dümdüz, sırf varlığımızla bile umut etmeye devam ederiz. Hem de tüm talihsizliklere rağmen. Misal; bu dergi bile onlarca insanın içinde biriken bir parça umutla yeşeriyor, varlığını sürdürmeye devam edip tutunuyor, dallanıp budaklanıyor. O hepimize sirayet etmiş bir parça umut, birleşince kocaman bir orman

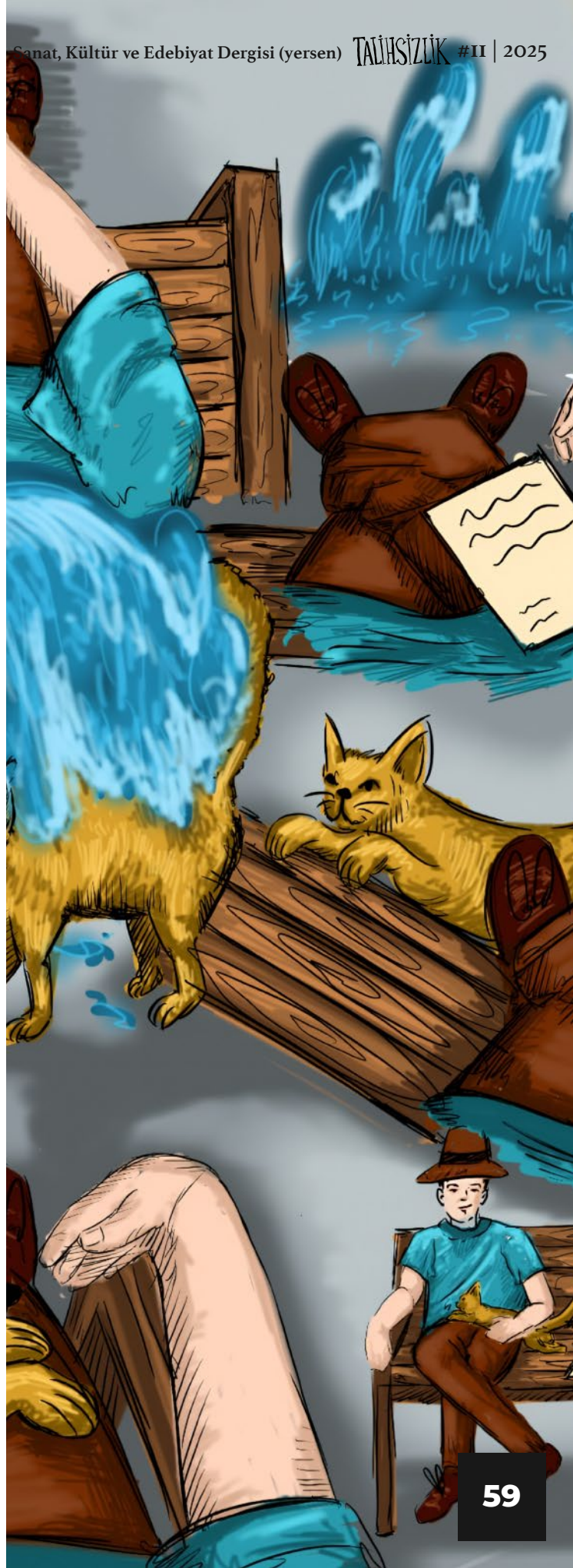
oluyor. Ben tüm olumsuzluklara rağmen izin veriyorum içimde birikmeye çalışan o inci tanesine ve kabul ediyorum. Gelecek olan tüm iyiliklere ve kötülöklere hazırım. Ben ve umudum hazır. Gerekirse savaş boyaları, gerekirse gökkuşağının barışı haykıran tüm renkleri...

Nefes aldığımız sürece umut vardır, var olmak zorundadır dostlarım. Hatta o nefes bir gün varlığını sürdüremediğinde bile var olmaya devam etmelidir. Yaşamak dediğimiz şey biz tüm canlıların yüreğinde attıkça, umut da yanında var olmaya devam edecektir. Etmelidir. Yoksa nasıl çıkarız karanlıklardan aydınlığa?

Ne güzel söylemiş umudumuzun bekçisi: "Asla umudunuzu yitirmeyin! Göreceksiniz; haktan ve hukuktan nasibini alamamış bir avuç insan kaybedecek, millet kazanacaktır!"

Ben bu dizeleri yazarken kalemimle kâğıdına eşlik eden müziği buraya bırakıyorum. Belki izin vererseniz sizin de kapılarınızdan, pencerelerinizden sızıp yüreğinize tatlı yaz akşamı esintileri ve tüm okyanusların seslerini getirir. Bir çocuk gülümser, bir kuş havalanır özgürlöğe, umuda bir adım daha atarsınız belki, belli mi olur? Belki tüm özgürlöklöer bir sabah uyandığınızda yerini ve layığını bulur...

Umutla kalın.

merhaba hey yaşamak

SEVİNÇ YAŞAR

Sonsuz Evrende, trilyonlarca galaksilerden birinde, Güneş denilen sıradan bir yıldızın etrafında, Dünya denilen bir kaya parçasının üstüne yerleşmiş; ortalama 75-100 sene yaşayan, düşünebilen canlılarız.

İlk hedefimiz, her şeyi ne çok ciddiye, ne de çokça hafife almadan 'kalbin atlası' rehberliğinde ilerleyebilmek olmalı kanımca... Ve bu rehber eşliğinde; yozlaşmayla değil-ahlâk ile, biat ile değil-sorgulamayla, sıkıntıyla değil-refah ile, endişeyle değil-sükûnetle, nefret ile değil-sevgiyle, imha ile değil-inşa ile, husumet ile değil-muhabbet ile, kötülük ile değil-iyilik ile... hem sonsuza dek var olabilecek, hem de her an dünyadan göçüp, gidebilecekmişçesine dengede durabilmek bence aslolan!

Yaşamın hırçın bir deniz olduğunu ve ömür boyu dalgaların ardının kesilmeyeceğini kabullenmekle bilgeliğe ilk adımı atıyor kişi. Denize isyan etmek yerine, iyi yüzmeyi öğrenmeye karar verdiğinde ise, gerçek huzura "merhaba" diyor. Huzurlu bir hayat, hiçbir sıkıntının sana uğramaması demek değildir. Huzurlu bir hayat her şeye rağmen, her şeyinle, tüm gücünle küllerinden yeniden doğup, yeniden başlayabilme yeteneğini keşfettiğinde başlıyor ve hiçbir zaman sona ermiyor...) Sözlerim; ait hissetmediği bir çağın soğukunda üşüyenlere, sıcak bir çay gibi gülümseyenlere,

İllüstrasyon: Evgheni Batu

acı bir kahve gibi hızlıca hayatın içine karışanlara, bal, kaymak tadında günü selamlayanlara, iyi niyetine bolca bedel ödeyenlere, kalabalık dünyadan kimseye çarpmadan sessizce geçip gidenlere, bazen endişeye, bazen cesarete, bazen katı kurallara, bazen bu kurallara direnişe, bazen çokça vicdana, bazen beynimizi kemiren sorulara, bazen tüm cevaplara, bazen uykusuzluğa, bazen yağmurdan sonra doğan güneşe, bazen tüm hayatın yükünü kendi sırtlanıp; omuzlarında taşıyormuşçasına yığıla kapılan bir nineye, bazen hiçbir şeyden memnun olmayıp her şeye suratını ekşiten dedeye, bazen yerinde duramayan zıpır bir çocuğa, bazen negatif ruh haline, bazen pozitif enerjiye, bazen sisifos'lar gibi bir kayayı bir ömür yukarıya yuvarlayanlara, bazen bir inişi vardır umuduyla tırmanıp durduğumuz yokuşlara ve sonu yokmuş, hiç bitmeyecekmiş gibi üzerimize gelen kederlere...

Her şeyin bir sonu olduğunu, herkesin bir miladının olduğunu, her gün güneşin yeniden doğduğunu (ki günün, güneşin doğmama gibi bir lüksü yok!) hatırlatıp, her yeni doğan günle birlikte, hayata yeniden 'merhaba' diyenlere...

Kaç bahar gördük, kaç güz tanıdık, kaç zemheri yaşadıysak yaşayalım; kalan ömrümüzde payımıza her yeni doğan günle birlikte yeniden doğduğumuz bir yaşamın düştüğünü unutmayalım...

Talihsizlik Band

Her yeni sayıda bir şarkı çıkaracağız. Bu şarkıların videoları YouTube kanalımızda yayınlanacak. Sanatçılar, eserlerini kendi Spotify hesaplarına yükleyecek. Biz de Talihsizlik Dergi olarak Talihsizlik Band Çalma Listesi oluşturacağız. Kulağa karmaşık gelebilir ama aslında basit: Bol bol şarkı yazacağız, hikâyeler anlatacağız. Her sayıda bu hikâyeler müziğe, müzik de çizime dönüşecek.

İlk şarkımızı Sine'm besteledi ve seslendirdi. Sözleri ise Umut Ören'e ait.

Kan Gibi sizlerle...

Biliyorum sonu yok.
Başı yok.
Olanlar oldu.
Artık geri dönüş yok.
Seviyorum seni çok.
Yalandan ölen yok.
Düşlerim çok.
Gülüşlerin yok.

Aldatılmış bir kadın.
Yaralarını sarmak için,
Aldatmış kendini.
Ve gençliğini.
Zaman akıp gitmiş.
Kan gibi.
Kan gibi.
Kan gibi.

Delirmiş biri (iyi değil kendisi)
Sesler duyuyor uzaktan (Gel)
Yanına çağırır gibi. (Gel)
Zaman akıp gitmiş.
Kan gibi (kan gibi)
Kan gibi (kan gibi)
Kan gibi (kan gibi)

Biliyorum sonu yok.
Başı yok.
Olanlar oldu.
Artık geri dönüş yok.
Seviyorum seni çok.
Yalandan ölen yok.
Düşlerim çok.
Gülüşlerin yok.

Aldatılmış bir adam.
Yaralarını sarmak için,
Aldatmış kendini.
Ve gençliğini.
Zaman akıp gitmiş.
Kan gibi
Kan gibi
Kan gibi

Delirmiş biri (iyi değil kendisi)
Sesler duyuyor uzaktan (Gel, gel, gel)
Yanına çağırır gibi. (Gel)
Zaman akıp gitmiş.
Kan gibi (kan gibi)
Kan gibi (kan gibi)
Kan gibi (kan gibi)

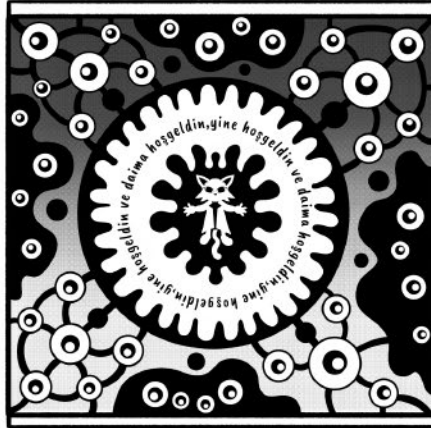
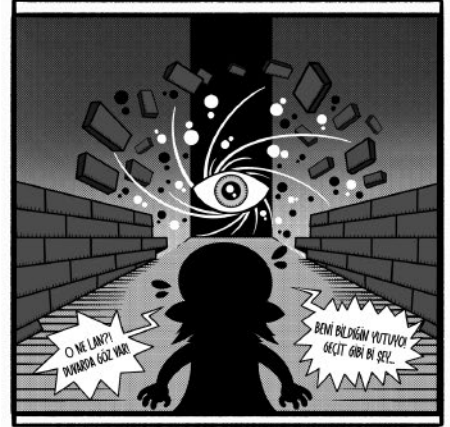
YouTube: Talihsizlik Dergi
Spotify: Sine'm
Instagram: @talihsizlikdergi

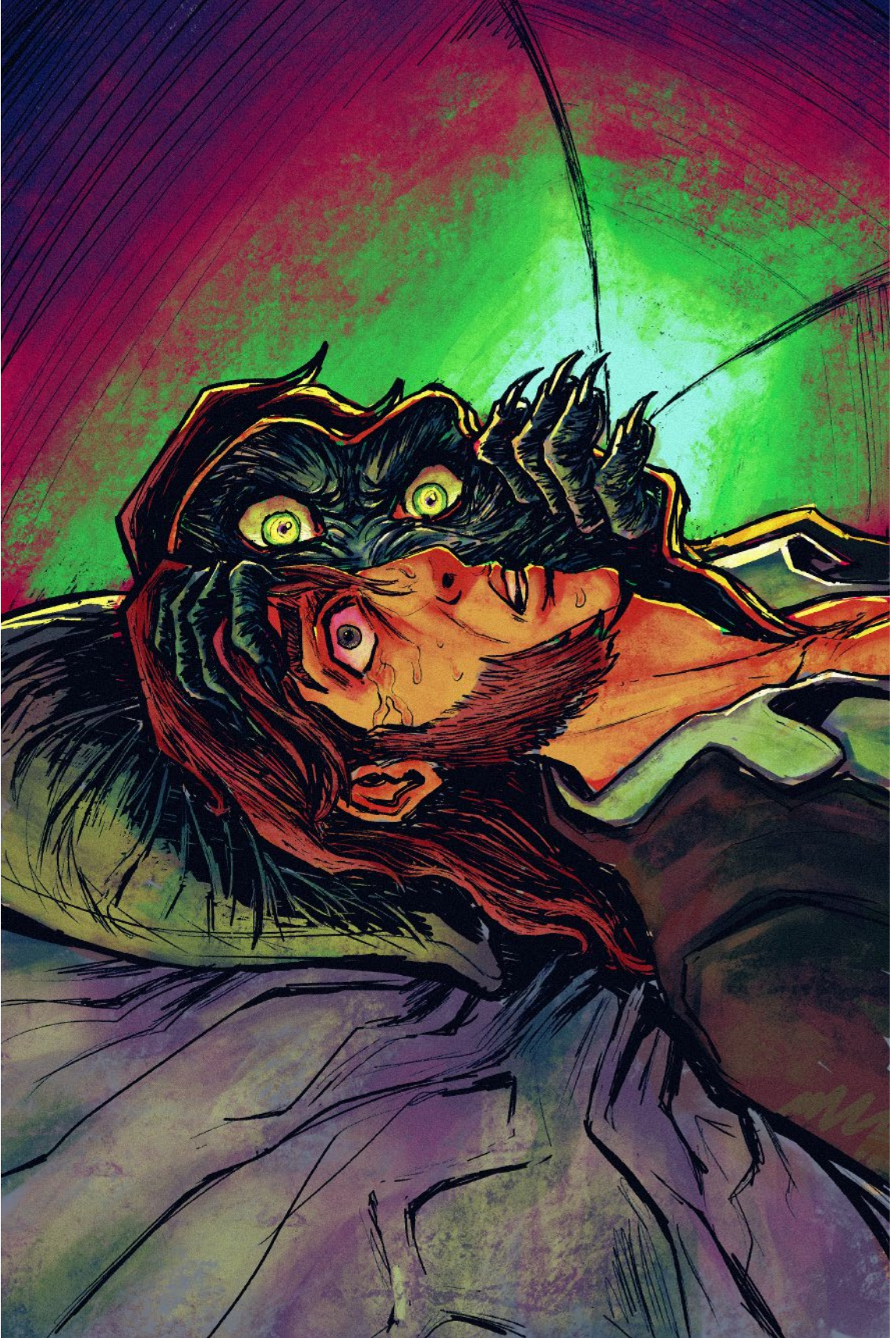
TRIG DIVE YOX

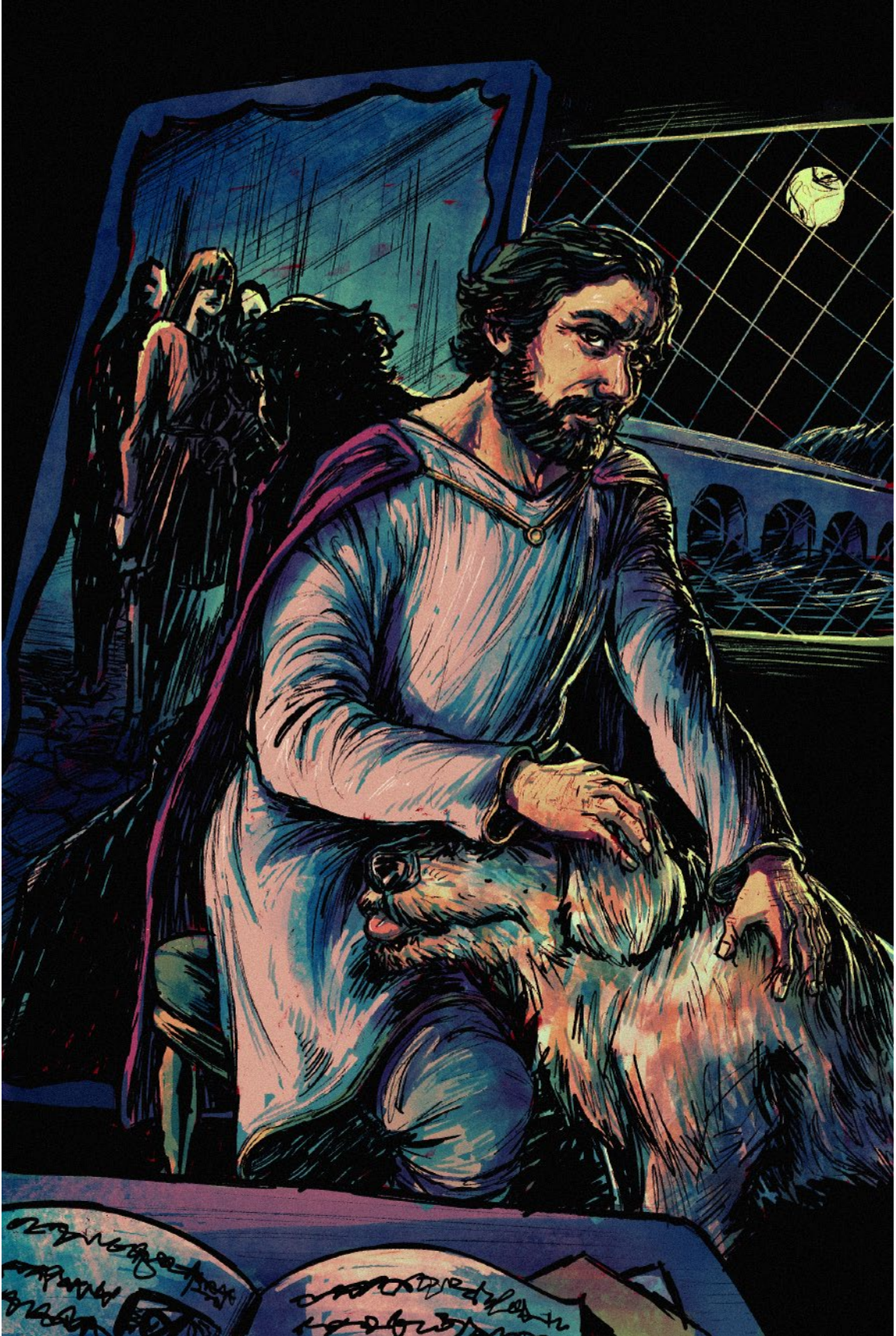
bir sey

UZUNLUK : 1000

MERT SIPAL
@walgendom

SERDAR KAYIM

